

25 ÉV A ROVÁSÍRÁS BÜVÖLETÉBEN ÉS SZOLGÁLATÁBAN

Írta: Friedrich Klára

A rovásírást gyermekkoromban tanultam Édesapámtól, de a történetéről és emlékeiről annyit tudott, hogy a szkíták-hunok-avarok, tehát a magyarok elődeinek az írása volt. Így később a tanári munkám (logopédia, fejlesztő pedagógia) mellett jártam utána, nagyobb könyvtárakban, előadásokon, rovás emlékek helyszínein. Kezdetben az alapok tisztázásában sokat segítettek Sebestyén Gyula néprajztudós, Fehérné Walter Anna kiadó, szerkesztő, Forrai Sándor gyors és gépírás tanár összefoglaló könyvei.

Tartalom:

1. Kutatási módszerem **2.** Oktatás-tankönyv **3.** Magyar nyelv **4.** Őshonosság-eredet **5.** Elhallgatott, mellőzött személyek munkásságának népszerűsítése **6.** Elsőként leírt emlékek és megfejtéseik. **7.** Egyéb megfejtések **8.** Rovás emlékek felfedezése **9.** Hosszabb tanulmányaim. **10.** Sorozatok, cikkek **11.** Diszlexia, balkezesség, grafológia és a rovásírás **12.** Táblázatok **13.** Cáfolatok **14.** Mentések **15.** Észrevételeim **16.** Feltételezéseim **17.** Néhány ötlet **18.** Kitekintő **19.** Rovásírásos helységnév táblák **20.** Szabványosítás: **21.** Hibák **22.** Kellemetlenségek **23.** A rovásírással lefelé fordított veszélyek **24.** Elismerések **25.** Köszönet az Őrzőknek

1. Kutatási módszerem

Röviden: Személyes megtekintés, múzeumok, könyvek, saját fénykép / rajz.

Nagyon fontos a még látható rovás emlékek megtekintése. Férjemmel, Szakács Gáborral (író, újságíró, zeneszerző), ezek többségét, kis fizetésből, munka mellett is felkerestük. Kiemelem, hogy kétszer láttuk Kolozsváron kiállításon az eredeti Tatárlakai tábláskákat, és többször, amikor arra jártunk, a Torma Zsófia gyűjteményt. Voltunk kétszer Tatárlakán, Tordoson, Vincán (Nándorfehérvár mellett), és a Lepenski Vir-i területen is. Így saját fényképeket, saját rajzokat tudok közölni.

Amit már nem lehet megnézni, azt a nagyobb könyvtárakban kell felkutatni, elolvasni. pl. a Rohonci Kódex megtekintése mikrofilmen az Akadémiai

Könyvtárban. Nem veszem komolyan a világhálós, egyéni szempontok szerint válogatott, nem tárgyilagos adatokat, a számítógéppel átalakított rovás emlékeket, a hangzatos nevű, de félrevezető számítógépes paleográfiát.

A múzeumba járás nagyon fontos, így láttuk Gáborral többször Bécsben is, a Nemzeti Múzeumban is a Nagyszentmiklósi Kincset. A múzeumokban több, eddig le nem írt rovás emléket fedeztünk fel. Tanítványaimat múzeumokba vittem és küldtem.

A megfejtések alapvető követelménye a régi rovók tisztelete. Ha ritkán hibát is találunk a feliratban, arra gondoljunk, hogy készítője a magyarság szempontjából fontos művelődéstörténeti emléket hagyott ránk. Aki megfejtésre vállalkozik, annak ismernie kell a rovás emlékek történetét, az előző megfejtők olvasatait, a jelek párhuzamait és a régi magyar szókincset is. Ezen túl a megfejtések csak akkor helytállóak, ha jó fényképek, pontos rajzok és nem számítógépes hamisítványok alapján készültek. Az írás emlékek korát illetően kizárólag a tanult régészek, történészek által meghatározott időpontokat használom. Ahol vita van közöttük, ott annak az eredményeit fogadom el, akinek tanulmányaiban a magyarság, a rovásírás iránti tisztelet nyilvánul meg. Kétes esetekben a néphagyomány és a néprajz is jó iránymutató.

A megfejtéseknél gyakori hiba az önkényes hangzósítás, egy jelre több hangérték használata vagy pl. egymástól időben és térben távol eső írásrendszerek hangértékeinek bezsúfolása egyetlen szó megfejtésébe alaki hasonlóság alapján. Két betű csak akkor azonos, ha hangértékük is azonos.

2. Oktatás-tankönyv

Amikor Szakács Gáborral a fontosabb ismeretek megszerzése után elkezdtük a rovásírás terjesztését, oktatását, hiányoztak az általános iskolás korosztály életkori sajátosságainak megfelelő kiadványok. Forrai Sándor tankönyve a középiskolás és felnőtt korosztálynak szól, két másik szerző főként Forraiból kivonatolt kisméretű füzet, szintén. Ezért készítettem a **Rovásírás gyakorlatok nem csak gyerekeknek** c. két füzetet (2000), majd ezekből nőtt ki a **Rovásírás tankönyv és szakköri ötlettár** c. munkám (2003), alkalmazkodva az oktatási módszertanhoz, felhasználva oktatói, szakkörvezetői tapasztalataimat. Azóta Zomoráné Cseh Mártának és Szondi Miklósnak jelent még meg tankönyve.

Kezdetben jómagam is a latin betűs írás sorrendjében tanítottam a rovásírást, azonban a szakköri kísérletezések, tapasztalatok alapján kidolgoztam a rovásbetűk betűk általam feltételezett fejlődési sorrendjét, ez jobban bevált. Három nagy csoportra osztottam a betűket: *Egy száras*, *Két száras* és *Hajlítgatott* betűkre.

Tanítási tapasztalataim alapján elsőként határoztam meg a rovásírás tanulás legalkalmasabb időpontját, a 3. osztály elvégzése utáni időszakban, mivel az első 3 év szükséges a latin betűs olvasás-írás-helyesírás-szövegértés biztos alapokra helyezéséhez. Cikkeimben, előadásaimban és tankönyvemben elsőként hívtam fel a figyelmet a következőre: „*A rovásírás fejleszti az intelligenciát, tehát az értelmességet, a képzelőerőt, gyermek és felnőtt ismereteit, személyiségét egyaránt gazdagítja.*” Rovásírás tankönyv és szakköri ötlettár (2003/4.), Új rovásírás tankönyv és szakköri ötlettár (2006-2015/4.)

Elsőként tértem el a természetellenes latin (eredetileg föníciai) betűsorrendtől. Már maga az is taszított, hogy ez az ábécé az *ökör* szóval kezdődik (aleph). Elsőként készítettem szakköri ötlettárat is, biztatva gyerekeket-felnőtteket annak továbbfejlesztésére. Különösen népszerű a betűk elkészítése színes gyurmából, ezekből szavak kirakása. Tankönyvemben több oldalon gyűjtöttem össze a rovásírás jeles képviselőit, utánajárva a nagy könyvtárakban adataiknak, mert a lexikonokban legtöbbször nem található.

A rovásírás oktatásban elsőként alkalmaztam és ajánlottam rovás emlékek korai ismertetését. Már az **1.** foglalkozáson bemutattam néhány képet, a **4.** foglalkozástól kezdve pedig rovás emléken kerestük ki tanult betűket, később megfejtési próbálkozásokat adtam házi feladatul. Nagy élmény volt a 10-11 éves gyerekek számára pl. a több, mint 500 éves Gelencei Rovás emlék, a PÁL PAP felirat megfejtése.

Elhanyagolt terület volt a számrovás. Az általános felfogás az volt, hogy nem lehet a rovásszámokkal műveleteket végezni. Bízgatásomra Barta József mérnök-grafikus bizonyította, hogy lehet. Tankönyvemben és honlapunkon olvasható a tanulmánya.

Nem volt rovásírásos olvasmány sem, ezért írtam meg a középiskolás és felnőtt korosztálynak az **Attila ifjúsága** c. történelmi olvasókönyvet (2003) és a **Roga királyfi** c. mesekönyvet (2004). Mandics György (matematikus, író, rovásírás

kutató) a Roga királyfiról: „*valószínűleg az első rovásírással írt prózai műnek is tekinthetjük, az első igazán eredeti prózai alkotásnak, mely nem átírással született.*” (Róvott múltunk, III./578.)

Rovásírás játék is hiányzott, ezért készítettem fejlesztő tanári tapasztalataim alapján a **Rovásírás játék nem csak gyerekeknek** c. munkámat, mely 7 fajta feladatot tartalmazott, az első alkalmas volt a hangértékek megtanulása nélkül az óvodás korosztállyal is megismertetni a jel alakokat. Sajnos anyagi okokból nem engedhetjük meg az újrakiadását.

A **Fejlesztő feladatok rovásírással 5-9 éves gyermekeknek** c. kiadványom feladatait úgy igyekeztem összeállítani, hogy egyszerre szolgálja az ismerkedést ősi írásunk jelformáival, továbbá az ebben az életkorban igen fontos figyelem, emlékezet, feladatmegértés, feladattudat, feladattartás fejlesztését, szem és kéz összehangolt működését, azonosságok, különbségek felismerését. (2012)

Első előadásomat 1999. október 28-án tartottam a Magyarok Házában, a Magyar Műveltség Szolgálat felkérésére, **A rovásírás fontossága napjainkban** címmel. Ezt követően Szakács Gáborral kb. hatszáz népszerűsítő, terjesztő előadást tartottunk eddig, ehhez szóróanyagot kellett tervezni, ábécétet és kis olvasó gyakorlatokat, külön felnőtteknek, gyerekeknek. Szórólapokon öt, a tankönyvben hét közérthető pontban foglaltam össze az alapvető szabályokat, sokan már az előadás után sikeresen leírták nevüket ennek alapján s nemsokára rovásírással leveleket is kaptam tőlük.

Saját munkahelyemen kívüli első iskolai előadásra a gödöllői Hajós Alfréd Általános Iskola hívott meg, ahol az *Anyanyelv Hetén* tartottam rovásírás ismertetést, 2001 április 6-án, hangsúlyozva, hogy rovás emlékeink egyúttal magyar nyelv emlékek is.

Gáborral több előadást tartottunk Erdélyben, Délvidéken, Felvidéken. Például éveken át Ipolyságon, a Palóc Társaság elnökének, Z. Urbán Aladárnak meghívására az Örökség Népfőiskolai Táborban. Előadás sorozatot tartottunk többek között a Körösi Csoma Sándor Magyar Egyetemen, a Miskolci Bölcsész Egyesület budapesti helyszínén, a Magyarok Világszövetségének Szent László Akadémiáján.

Nem vettem át gondolkodás nélkül a rovásírás XX. századi szabályait, megvizsgáltam, érvényesek-e minden rovásemlékre. A könyv elején közölt 5 pontot ennek alapján állítottam össze. Megállapítottam, hogy a két **K** használatára alkotott szabályok nem érvényesek a legtöbb rovásemlékre. Igyekeztem a további, burjánzó, értelmetlen szabályokat is rovásemlékek alapján kigyomlálni, mert feleslegesen bonyolítják az egyszerűségében is tökéletes rovásírást. Nincs a tévesen „magas és mély”-nek nevezett **S**-t, **TY**-t, valamint a „hosszú és rövid” **R**-t és a zárt **E**-t külön jelölő rovásbetű. A **H** rovásbetű nem hagyható el a szavak elején, **Q, X, Y, W** pedig nincsen a jelenleg ismert rovásemlékeinkben. Bővebben a következő könyveimben olvashatók többek között: *Kárpát-medencei birtoklevelünk a rovásírás* (59. old.), *Kőbe vésték, fába rótták* (130. old.), *Tászok-tetőől a bosnyák piramisokig* (112. old.), *Ősök és írások* (140. old.), *Megfejtések könyve I.* (186. old.), *Megfejtések könyve II.* (200, 203, 206, 209.)

Feltételezem, hogy régi rovásírásunkban nem volt két fajta - **Ly, j** - betű, erről szóló tanulmányom ebben a *Mély titkú rovással* c. könyvemben olvasható. (100. old.)

Az idegen betűk (**Q, X, Y, W**) írására nem volt megfelelő szabály, többen a kiejtés szerinti írásmódot ajánlották. A kiejtés azonban változó, az ebből adódó helytelen írás pedig műveletlenség, ezzel nem ajánlatos megterhelni az amúgy is „*tiltott-tűrt*” rovásírást, legalábbis amikor Szakács Gáborral elkezdtük a terjesztést, ebbe a csoportba tartozott. Tankönyvemben van javaslat az idegen betűk helyettesítésére. Lehet, hogy vitatható, de annál mindenképpen jobb, mint új rovásjeleket alkotni és hitelteleníteni a magyarok régi írásának eredetiségét. Ezért nem rovásírásunk a hibás, amelyben magyar nyelvünk minden hangjára van jel, hanem az idegen nyelveket és érdekeket készségesen kiszolgálók.

Elsőként fogalmaztam meg az összerovások itt következő jelentőségét: Ősi írásunk fejlettebb voltát, és azt, hogy mi voltunk az átadók, bizonyítja rövidítési rendszere, főként az összerovások, betűkötések, idegen szóval ligaturák. Ezeket írás közben kell a szövegből adódóan gondolatban megalkotni, majd leírni, mindezt gyorsan, hogy az írás ütemét ne lassítsa. Tehát kettős elvonatkoztatás, magasabb szintű gondolkodási művelet kell hozzá, mint a gépies betűhasználatnál. A szöveg írás közben állandóan újabb és újabb

összerovási lehetőségeket és változatokat kínál, ezért azt is el kell döntenünk, hogy mennyire akarjuk nehezíteni, titkosítani a szöveget, tehát az összerovásoknak ugyanazon szó esetében is különböző fokozatai lehetnek. Más népek átvették ugyan rovásírásunk jeleit, de az összerovásokat egyesek egyáltalán nem alkalmazták, mások pedig említésre sem méltóan ritkán. Vannak, akik fontoskodva az összerovásokra is bonyolult szabályokat alkotnak, akadályt gördítve a szellemes ötletek megvalósítása elé. *Kárpát-medencei birtoklevelünk a rovásírás* (29. old.), *Kőbe vésték, fába rótták* (107.old.), *Írástörténeti áttekintő magyar szempontból* (34, 46.old).

Általános iskolai és rovásírás oktatói munkám során mindig nagyon fontosnak tartottam a nemzeti nevelést. Sajnos 1989 előtt nem sok lehetősége volt erre, főként, ha kommunista párttitkár volt az iskolaigazgató. Tankönyvemben úgy hívtam fel a figyelmet az 1920-ban, a trianoni döntéssel igazságtalanul elcsatolt magyar területekre, hogy az összegyűjtött településneveket kell ábécé sorrendbe tenni, lemásolni, így tudatosodik a tanulóknak, hogy azok is hazájuk részei.

A szakkörök beindítása kezdetben nehezen ment, mert az iskolaigazgatók többsége nem ismerte a rovásírást, tehát érthetően óvatos volt. A Szakács Gábor által szervezett tizenkét, az egész Kárpát-medencére kiterjedő verseny sokat lendített a szakkörök szaporodásán, a felkészítő tanárok maguk is szakkör szervezésbe kezdtek.

A gyerekeknek folyamatosan ajánlottam a múzeumok látogatását, papírkönyvek olvasását, rovás emlékek keresését, tudásuk tovább adását.

Három szakdolgozat is készült a rovásírásról ismeretterjesztő munkánk eredményeképpen. Nem dicsekvésből írom ezt, hanem, mert készítőik mondták így és minket kerestek meg véleményezésre.

Nemzeti alaptanterv: 2013 igen jelentős év a rovásírás történetében, mert nem nevesítve ugyan, de a *Hon és népismeret* tantárgy keretében választható tanórai anyagként bekerült a Nemzeti alaptantervbe, annak eredményeként, hogy Szakács Gábor éveken át fáradhatatlanul sorolta érveit oktatási szakembereknek. A NAT-ban a *Hon és népismeret* tantárgy (5-8. évfolyam) 3. fejezetében található, melynek címe: *Örökségünk és hagyományaink*. Ezen belül az 1. pont *Az ősi magyar kultúra hagyatéka*. (Megtekinthető: Magyar

Közlöny, 2012/66. számában, a 10722. oldalon.) Ezen fejezetcím alatt oktatható. Sajnos ez az áttételes bekerülés, hogy nem nevesítették, nem hozta meg 3-4 év alatt sem a várt eredményt. Miután egy párt saját politikájának népszerűsítésére használta fel a rovásírást - a párt rovásírás „szakértői” pedig olyan különös módon terjesztették, hogy számtalan ellenséget szereztek vele régi írásunknak - érthető, hogy az oktatásügy nem merete nevesítve, csak bújtatva beépíteni a tantervbe. A megoldás az lenne, amit kezdettől szorgalmaztunk Szakács Gáborral, hogy a Magyar irodalom tantárgy keretén belül, nevesítve, a 4. vagy 5. osztályban 10 órában tanítsák. Szakképzett tanárként évekkel ezelőtt elkészítettem a módszertant, tematikát is, sikeres szakkörök működtek ennek alapján.

Tanácsadás: Hetente legalább 5-6 levél jut el hozzánk, melynek írói tanácsot kérnek a rovásírással kapcsolatban, véleményt a küldött, gyakran 50-60 oldalas, apró betűs írásaikról. Tiszteletre méltó, hazaszerető magyar emberek, akiknek gondolatait meg kell becsülni és ha késve is, de nem szabad válasz nélkül hagyni kérdéseiket.

Versenyek

Hogy a gyerekek összemérhessék megszerzett tudásukat és más, rovásírás iránt érdeklődő társakkal is találkozzanak, Szakács Gábor versenyeket szervezett. Az első versenyt lakóhelyünkön, Budapest XVI. kerületében hirdette meg, az általános és középiskolás tanulók számára, 1997-ben. Közel száz kerületi tanuló vett részt az 1998 márciusi megmérettetésen. Ez a létszám első szervezésnél és egyetlen kerületről lévén szó, nagy siker volt.

Gábor 2000 és 2011 között már az egész Kárpát-medencére kiterjedő **12** versenyt szervezett. Felvidékről, Kárpátaljáról, Erdélyből is jöttek versenyzők. 2001-ben Délvidék, Horvátország és Szlovénia is bekapcsolódott. A XVI. kerületi Móra Ferenc Általános iskola kb. 100 versenyzőt tudott fogadni. 2006-ra olyan szépen fejlődtek a versenyek, hogy elődöntőkre is szükség volt, mind a magyarországi, mind a trianoni határokon túlról. Gábor iratanyaga versenyenként 120-130 oldal volt. Nagyszerű eredmények születtek, nagyszerű felkészítő tanárokkal és tanulókkal találkoztunk Órvidéket kivéve Nagy-Magyarország minden szögletéből. A versenyek központi támogatást nem kaptak, egyetlen alkalmat kivéve, amikor egy KDNP-s képviselő saját keretéből

támogatta. A helyi Önkormányzat és az egyéni adakozók lehetőségei nem fedezték a kb. 100 versenyző, kb. 40 kísérő és felkészítő tanárok ellátásának, utazásának költségeit, még akkor sem, ha ez utóbbit többen magukra vállalták. Bizonyára, ha mongol-kazak-manysi-hanti-lapp-karacsáj-balkár-csuvas-azeri-baskir-karakalpak-kumik-nogaj-gagauz stb. népeknek szerveztünk volna versenyt, akkor dobálták volna hozzánk a milliókat.

Versenyeink jelenleg (2016-2017) Délvidéken, Felvidéken és Budapest XVII. kerületében folytatódnak. Délvidéken Sárosi Gabriella igazgató, Fodorné Éva és Krizsák Katalin, Felvidéken Z. Urbán Aladár, Salgó Gabriella, Mészáros Magdolna, Patassy Sándor, Budapesten a XVII. kerületben Bothné Kósa Erika, Szanyi Dezső tanárok szervezik a versenyeket és oktatnak is. A felsorolás nem teljes.

Az erdélyi cserkészek *Csodaszarvas nyomában* elnevezésű versenye tőlünk függetlenül 1999-ben indult és minden évben a legjobbjait hozták a felkészítők, többek között Zomoráné Cseh Márta, Kasza Tamás, Solti Imre, Zomora Jenő, Tasnádi Márton. Tapasztalatcsere céljából 2003. áprilisában jártunk náluk Szamosújváron, az erdélyi cserkészek 4. országos versenyén.

A versenyekről készült füzetek

Gábor ötlete volt a verseny emlékeztető füzeteinek kiadása évente. Az 50-60 oldalas, sok ismeretet tartalmazó kiadványt versenyzők, felkészítő tanárok, támogatók kapták ajándékba. Jó kiindulópont és ötlettár mindenkinek, aki rovásírás verseny szervezésre adja a fejét. Bővebben: *Szakács Gábor: Tájékoztató füzetek a Kárpát-medencei rovásírás versenyekről (2000-2011.)*

3. Magyar nyelv

Mivel a magyar rovásírás kifejezetten a magyar nyelv lejegyzésére jött létre, együtt fejlődött nyelvünkkel, ezért Szakács Gáborral minden lehető alkalommal felhívtuk a figyelmet a magyar nyelv szépségére és az idegen szavak kerülésére. Mi magunk is fejlesztésre szorultunk ezen a területen, első könyveinkben még sok idegen szó volt. Dr. Molnos Angéla nyelvész kiadványaival, különösen a *Magyarító könyvecskéivel* támogatta a versenyeket, ebben az idegen szavakra sok magyar lehetőséget találtak a részt vevők. A versenyeken bevezettük a *Hogyan mondjuk magyarul c.*

feladatot és a csúnya zsűri szó helyett az „értékelő bizottság” kifejezést alkalmaztuk. *Ősök és írások* (173. old.) Szakács Gábor: *Tájékoztató füzetek a Kárpát-medencei Rovásírás versenyekről* (2000-2011).

Igyekeztem a rovásírás rangját azzal is emelni, hogy néhány hivatalosság, továbbá az előadásokon a hallgatóság figyelmét felhívtam, hogy a magyar rovásírás emlékei magyar nyelvemlékek. Sebestyén Gyula már 1915-ben rovásírásos magyar nyelvemléknek nevezte a Marsigli féle botnaptárt, de a nyelvészek ezt figyelmen kívül hagyták. Dr. Zakar András 1970-ben tanulmányban, de szóban még előbb felvetette a rovás emlékek magyar nyelvemlékként való vizsgálatát. Például míg a Halotti beszédben a „gyümölcs” szót „gimilc”-ként írják, az Árpád-kori rovás botnaptáron bőségesen van GY, Ü, Ö, CS betű, sőt a *gyümölcs* szó is megjelenik. 1598-ban, a jelenlegi tudásunk szerinti első tankönyv írójánál, Thelegdi Jánosnál olvashatjuk, hogy még ebben az időben a CS, GY, LY, NY, TY hangjainkra latin betűk nem voltak. Bizony ne dilettánsozza a rovásírókat az a nyelvész, aki nem ismervén, vagy lenézvén a rovásírást, a hiányos latin betűkészlettel írt nyelvemlékekből arra következtet, hogy a magyarságnak régen nem is voltak ezek a hangjai. Bár a hivatalosságoktól felvetéseimre válasz nem érkezett, kb. 10 évvel később, Zakar András intésénél pedig 44 évvel később, 2014-ben, az Eötvös Loránd Tudományegyetemen előadássorozatot hallgathattunk, melynek címe *„Rovásírásos emlékeink mint nyelvemlékek”* volt. A 13 előadás ugyan nem erről szólt, hanem a türk eredet bizonygatásáról, de legalább a címben végre megjelent, amit már évtizedekkel azelőtt dr. Zakar Andrástól tanultam. *(Dr. Zakar András: Az írás bölcsőjénél, Magyar Őskutatás, 1970. november)*

Gyökrendszere alapján és tiszteletre méltó elődök nyomán - többek között Tánicsics Mihály, Bolyai János, Berzsenyi Dániel, Magyar Adorján, dr. Molnos Angéla - a magyar nyelvet én is ősnyelvnek tartom. Ebből következően lejegyzett formája is ős írás. *Írástörténeti áttekintő* (76.old.), *Megfejtések könyve I.* (2. old.)

Rovásírással a magyar anyanyelv megtartásáért Csángóföldön

Szakács Gábor több cikket írt a magyar nyelvvel kapcsolatban, a legutóbbi: *Nyelvében él a nemzet* (Magyar Demokrata, 2016/10/5.)

A csángó gyerekek közül sokan már nem beszélnek magyarul. Gábor jogosan tulajdonít nagy jelentőséget a rovásírásnak a magyar nyelv megőrzésében, így elhatározta, hogy Csángóföldre is elviszi a rovásírást. Két támogató jóvoltából 2011-ben és 2012-ben Lészped, Lujzikalagor, Pusztina, Külsőrekecsin, Somoska, Klézse, Újrekecsin, Trunk, Diószén településeken Víg Sándor filmes (mozgóképkészítő) társaságában ismertette, oktatta a rovásírást. Sikeres út volt, a gyerekek lelkesen és nagy vidámsággal hamar felírták a szavakat táblára, papírra. Hazajöve nemsokára több rovásírásos levelet kapott a gyerekektől. Sajnos ennyi alkalom kevés, államilag támogatott rendszeres rovásírás oktatásra lenne szükség. (Szakács Gábor: *Csángók, magyarok* -Magyar Demokrata, 2011/7/20.)

4. Őshonosság-eredet

Elsőként gyűjtöttem és tettem közzé rovásírásos érveket a magyarság Kárpát-medencei őshonosságának bizonyítására, a Tordos-Vinca (Bánáti) műveltség írásjegyeire alapozva. Sokan vallották, vallják őshonosságunkat, de más, egyéb érvekre támaszkodva, pl. Magyar Adorján. Felhívtam a figyelmet, a 896-os „honfoglalás” elmélet veszélyeire: elveszítjük a magyarok szkíta-hun-avar elődei által a „honfoglalás” előtt itt létrehozott művelődéstörténeti értékeket. Azok a történészek-régészek-nyelvészek, akik a trianoni határok utáni területekben gondolkodnak, eldobják a történelmi Magyarország értékeit. *Kárpát-medencei birtoklevelünk a rovásírás* (26, 28, 36,85, 87. old.), *Kőbe vésték, fába rótták* (35. old.) *Írástörténeti áttekintő magyar szempontból* (6. old.). *A székely-magyar rovásírás kőkori előzményei, mint a Kárpát-medencei őshaza bizonyítékai*. Tanulmány-előadás: Magyarok Világszövetsége IX. Világkongresszusa, 2016. Megjelent a Kongresszus kiadványában, *A számítógépes szabványosításon túl* c. kötetben, 2016.

A hivatalos tudomány képviselői szerint viszont a magyarok őshazája az Urál hegységnél volt, nyelvük uráli finnugor. 2016-ban is ez a hivatalos álláspont (Többek között: Magyar Krónika, 2016. január). Még László Gyula kettős honfoglalás elmélete sem elfogadott, a hunokról pedig Ammianus Marcellinus gyűlölködő hazugságait tanulják gyermekeink, Attila hun királyról gúnyrajzot közölnek. (Többek között: Történelem Munkafüzet, 9-10. Oktatáskutató és Fejlesztő Intézet, 2014/38.)

Az ***Írástörténeti áttekintő magyar szempontból*** c. könyvemben az egyéb írástörténeti művekben mostohán kezelt magyar rovásírást a valóságnak megfelelően helyeztem el az egyetemes írástörténetben. Az írásfajták közül legfejlettebb, legésszerűbb a betűírás, amelyben minden egyes hangot külön betű jelöl. Feltételezésem szerint ennek első képviselője a szkíta-hun, napjainkban székely-magyaroknak nevezett rovásírás. *Írástörténeti áttekintő magyar szempontból* (13. old.)

Ez az írás kárpát-medencei eredetű és az egész Kárpát-medencében elterjedt volt. Ezért mondhatjuk, hogy a rovásírás birtoklevelünk a Kárpát-medencéhez. Ennek a megállapításnak semmilyen tudományos igényű cáfolatát nem sikerült még összehozni, az egyetlen érv a dilettánszás. A Kárpát-medence nem csak természeti, földrajzi, hanem művelődéstörténeti egység is. Ezt legjobban az egész Kárpát-medencében használt szkíta-hun-avar-magyar rovásírás bizonyítja. Akik ezt tagadják, nem a történelmi Magyarországon, hanem a trianoni határok utáni Magyarországon gondolkodnak, emiatt megállapításaik, következtetéseik csonkák, részlegesek, helytelenek, az idők próbáját nem állják ki. *Kárpát-medencei birtoklevelünk a rovásírás* (7, 28, 37), *Kőbe vésték, fába rótták* (35. old), *Felvidéki rovásírásos emlékek* (2. old.), *A székely-magyar rovásírás kőkori előzményei, mint a Kárpát-medencei őshaza bizonyítékai* c. dolgozat (2016).

Felvidéki rovásírásos emlékek, könyv: Ebben elsőként gyűjtöttem össze a felvidéki emlékeket. Egyrészt azoknak tiszteletére írtam, akiktől a rovásírást „örökölttem”, felvidéki Édesapám, Nagypapám, Dédnagyapám. Másrészt annak a „tudományos” téveszmének a cáfolatára, hogy a rovásírást csak Székelyföldön használták. 2012-ben a Magyar Tudományos Akadémia által létrehozott *Magyar őstörténeti témacsoport* ülésén a székely írásról határozottan hangzott el ez a kijelentés: „*csak Székelyföldről vannak ilyen írásos emlékeink*”. Elég szomorú látélet, hogy a laikusozó, dilettánszó, a rovásírásról lépten-nyomon nyilatkozó „tudományosság” még 2012-ben is csak a székelyföldi rovásémlékeket ismeri. *Felvidéki rovásírásos emlékek* c. könyvem megjelenése után már a következő tanulmányt olvashattuk: *A székely írás Székelyföldön kívüli használatának kezdetei*. Persze hivatkozás nélkül. De azért örülök, hogy segíthettem.

5. Elhallgatott, mellőzött személyek munkásságának népszerűsítése

Torma Zsófia

A legjelentősebb újkőkori lelőhely, Tordos feltárása Torma Zsófia, XIX. sz- ban élt régésznek érdeme. Ezt az Akadémia és a lexikonok elhallgatással jutalmazták, sőt 2010-ben „tudománytalanság” miatt kitiltották könyvét a Kurultáj nevű rendezvényről is. Akadtak, akadnak de csak kevesen, hozzáértő tudósok, akik elismerik, pl. Rómer Flóris, Makkay János, Tulok Magdolna. Életének kutatásával, tanulmány írással, előadásokkal igyekszem ismertté tenni. *Torma Zsófia igazsága* (Magyar Demokrata, 2001/51-52. szám), *Ősök és írások* (8. old.), *Megfejtések könyve I.* (203.old.)

Tar Mihály

Az 1851-ben született Tar Mihály nem csak mellőzést, hanem kifejezetten hatósági üldözést szenvedett el, mert a juhász felmenőitől tanult rovásírást használni mert és ezzel cáfolta az Akadémiának azt a megállapítását, hogy a rovásírás a nép között már nem él. Forrai Sándor írta, hogy inkább kitüntetéssel érdemelt volna. Mandics György meg is köszönte, hogy *A rovásírás szó védelmében* c. írással (2007) - melyben a hamisítónak kikiáltott Tar Mihályt is méltatom - indítottam el nagy Tar Mihály kutatását. *Tászok-tetőtől a bosnyák piramisokig* (93. old.) Tar Mihály kapta 2010-ben az általunk alapított Szkíta-Hun-Avar-Magyar Díjat.

Forrai Sándor

Forrai Sándor az 1997-es verseny rádiós visszhangja után kereste meg az iskolát és bennünket. Szakács Gábort egy szervezet létrehozására is megkérte. Rendkívül sok időrabló hivatali akadály után jött létre 2000-ben a Magyar Rovók és Rovásírók Országos szövetsége (MAROSZ). *Kárpát-medencei birtoklevelünk a rovásírás* (139. old.) Egy ilyen hivatalosan bejegyzett szervezetet nagy mennyiségű papírmunka sújt és még a bank is kezelési költséget követelt a jó esetben kb. 1000 (egyezer) forintnyi „vagyon” után, ehhez pedig könyvelőt is kell alkalmazni. Gábor a munkájával és a rovásírással szinte nem is tudott foglalkozni a hivatalos ügyek miatt. Ezért néhány év után a MAROSZ-t megszüntettük és 2004-ben egy rovásíró kört alakítottunk, melyet Forrai Sándorról neveztünk el tiszteletből. Emiatt egy illető, akinek nincsenek

példaképei és nem tisztel senkit, azt írta, hogy *felhasználjuk* Forrai Sándor nevét. E beteges észjárás szerint az összes iskola és intézmény, mely felvette pl. Arany János nevét, rosszindulatból és kihasználási szándékból tette. Viszont amikor megkértük ezt a személyt, hogy támogassa Forrai Sándor Magyar Örökség Díját, nem írta alá.

Mivel Forrai Sándor érdekében többször hiába nyújtottunk be kérelmet és sok támogató aláírást a Magyar Örökség Díjra, Gáborral megalapítottuk a *Székita-hun-pártus-avar-magyar Díjat* 2007-ben. Ezt eddig **Forrai Sándor, Torma Zsófia, Tar Mihály, Fischer Károly Antal, és Fehérné Walter Anna** kapta meg. *Ősök és írások* (163. old. továbbá honlapunkon: www.rovasirasforrai.hu)

Végül Gábor és a hozzá csatlakozott támogatók 2013-ban elérték, hogy Forrai Sándor munkássága megkapja a Magyar Örökség Díjat. Születésének 100. évfordulója alkalmából, 2013 januárjában indította el Gábor a *Forrai Emlékév*-et. Ennek első eseménye január 22-én a Budapest, XVI. kerületi, mátyásfüldei, Erzsébet - ligeti Színházban a rovásírás történeti vándorkiállítás bemutatója volt. Megnyitotta Kovács Péter, a XVI. kerület polgármestere, országgyűlési képviselője. (Szakács Gábor: *A magyar írás apostola - 100 éve született Forrai Sándor*, Magyar Demokrata, 2013/2/20.)

A három, itt említett személyiségen kívül még sok nagyszerű magyar embert népszerűsítettünk, méltattunk könyveinkben, pl. Magyar Adorján, Fischer Károly Antal, Tomory Zsuzsa...

6. Elsőként leírt emlékek és megfejtéseik a teljesség igénye nélkül

Alapelveim a megfejtéseknél: A jelek hangértékeit nem változtatgatom, csak azért, hogy kihozzam elképzeléseimet. Két betű csak akkor azonos, ha hangértékük is azonos. Fontos a történelmi kor ismerete, a tájszótárak használata.

Kőbe vésték, fába rótták c. könyvben: Kálmán király varázsgyűrűje. Kassai István mesterjegye.

Tászok-tetőtől a bosnyák piramisokig c. könyvben: Móra Ferenc könyvének borítóján lévő orsógomb. Újpesti rovás emlékek. Runafeliratos pecsételő.

Ősök és írások c. könyvben: Mátyás király - rovásírás Csontos János fametszetén. Bajóti pálcavég. Torma Károly cserepei. Komáromi lándzsavég.

Magyarságtudomány Füzetek 7. Székelydála, református templom belső fal kövén. Homoródkarácsonyfalva- új felirat-leesett vakolat alatt, karcolt. Csíkcsobotfalva, rovás négyszög K.

Megfejtések könyve I. c. könyvben: A székelyudvarhelyi Jézus kápolna rovásjelei. Bözödújfalú rováslemléke. Csíkrákosi feliratok. Dálnoki felszentelési kereszt. Erdőfülel láda. Görgényádasi fatemplom. Berekböszörményi gyűrű. Siménfalvi madárrovás. Petrovay János fényképe. Kézdivásárhelyi református temető sírfelirata.

Megfejtések könyve II. c. könyvben: Bolyai János Marosvásárhelyi kéziratának két lapja. Az edelényi edény. Feketegyarmati templom. Kassák Lajos két festménye. Káma folyó völgyi edény. Khorezmi edény. Rovásírásos tárgyak a Nemzeti Múzeumból és a Budapesti Történeti Múzeumból. Rovásos kő a Mecsekben. Maroshévíz környéki rovásírásos deszka. Szendrey Gábor rovásírásos úrasztali edénye. A túrócbélai templom rovásírásos gerendája. Viasztábla rovásírással a székelyföldi Futásfalváról.

Felvidéki rovásírásos emlékek c. könyvben: Udvardi rovásjeles tűtartó . A felsőszemerédi templom rovásfeliratai - rész megfejtés.

7. Egyéb megfejtések

Kőbe vésték, fába rótták c. könyvben: Tatárlakai táblácskák

Tászok-tetőtől a bosnyák piramisokig c. könyvben: Kijevei felirat

Ősök és írások c. könyvben: Phaisztoszi korong. Csepregi Ferenc jáрма. Székelyderzsi téglá.

Megfejtések könyve I. c. könyvben: Az itt következőkkel együtt 69 rováslemlék adatai, olvasatai. Marsigli féle Botnaptárról az eddig megfejtetlen szavak megfejtése. Csíkszentmihály, Csíkszentmárton, Csíkszentmiklós feliratai. Királyfalvi Róth Tamás két rovásírásos sora. Kisunyomi kerámiatöredék. Radocsányi kőbalta rovásfelirata. Siménfalvi madárrovás. Százhalombattai mézskőhasáb felirata. Szolokmai fakupa. Tátrai kincskeresők rovásjelei. Tokaj

környéki pala medál. Torjai cseréptöredék. Ukrajnai váza felirata. Gelencei szentségtartó fülke.

Megfejtések könyve II. c. könyvben: Az itt következőkkel együtt **30** rovásemlék adatai, olvasatai.

Nagyszentmiklósi Kincs. Bodrog-alsóbüi kohófúvóka. Glozel-leírás megfejtésekkel. Kodárosi kő. Kunágotai korsó. Dolni vestonice-i csont eszköz.

Somogyi Antal rövid rovás beírású könyvlapjainak megfejtése, kb. 40 oldal. A szép feladatért köszönet Mandics Györgynek.

A Magyar Nemzeti Múzeum és a Budapesti Történeti Múzeum rovásjeles tárgyai *Megfejtések könyve II.* (116. old.)

Jelen kötetben: Szarvasi Tűtartó. Gelencei stallum. Az M43-as autópálya építése során előkerült rovásírásos íjcsontlemezek, Madéfalvi felirat. Lepenski-Vir-i kőtojás jelei. Dolni vestonice-i csonteszköz.

8. Rovás emlékek felfedezése:

Általam felfedezett rovás emlékek: Móra Ferenc féle orsógomb jelei. Néhány Tászok-tetői kő. Jézus kápolna (Székelyudvarhely)-néhány falkarc. Csíkrákos-falkarc és átírt rovásfelirat. Új homoródkarácsonyfalvi felirat. Kő a Küküllőből. Székelydálya-falba épített patakkövön. Székelyudvarhely- Csonkavár kő kerítésébe vésve. Zólyomi vár-kapu. A gelencei régi templom stalluma-átírt rovásfelirat.

Szakács Gábor által felfedezett rovás emlékek: Kilyén (Székelyföld)-karcolt betűk. Csíkszentmárton (Székelyföld)-sírkőre véssett jel. Csíkrákos (Székelyföld) - falkarc. Nagycsalomja (Felvidék) : vésetek a régi templom kövein. Magyar Nemzeti Múzeum: Rovásjel szkíta edényen. *Megfejtések könyve I.* (32, 33, 35, 97. old.) *Felvidéki rovásírásos emlékek* (8. old.) *Megfejtések könyve II.* (117. old.)

Barátaink felfedezései, akik velünk jöttek rovás emlék kereső útjainkon:

Onody Gyula: Székelyudvarhely-Jézus kápolna (Külső falkarc).
Magyarságtudományi Füzetek, 7. kötet/25. old.

Csuka Katalin: Énlaka-sírkövön lecsákányozott jelek. *Magyarságtudományi Füzetek*, 7. kötet/20. old.

Habedank Marianna, Hegyi Károly: Tászkok tető.

Jerabek Ágnes: Bözödújfalú, rovásos tégladarab. *Megfejtések könyve I.* (23. old.)

Zs. Kátai Éva: Csíkrákos-kerítés kövén *Megfejtések könyve I.*/33. old.
Kézdivásárhely-református temető sírkövein. *Magyarságtudományi Füzetek*, 7. kötet/20. old.

Pej Kálmán: Énlaka, bejárathoz közeli kövön. www.rovasirasforrai.hu Rovásírás rovat-Megfejtések.

Kiss Béla: Zólyomi vár-kapun. *Megfejtések könyve II.*/259. old.

9. Hosszabb tanulmányaim témái:

Roga koronája (Őstörténeti áttekintő magyar szempontból). Tatárlaka. Torma Zsófia régésznről. Csíkszentmihály-Csíkszentmiklós-Csíkszentmárton rovás emlékei. Nagyszentmiklósi Kincs. Szarvasi Tűtartó.

10. Sorozatok, cikkek:

Sok részes rovásírás oktató és rovásírás történeti sorozatokat készítettem egy XVI. kerületi újság, felvidéki, erdélyi újságok számára. 50 részes sorozatot készítettem a Magyarok Világszövetségének kiadványa, a **Honlevél** számára.

Szakács Gábornak kb. száz történelmi témájú írása jelent meg a Magyar Demokratában, Arany Tarsolyban és egyéb nemzeti kiadványokban. Már 1999-ben, a **Magyar Demokrata** nemzeti hetilap 18. számában jelent meg beszélgetése Marác László nyelvészrel, a 2002-es 32. számban Béres Judit genetikkussal, a 2007-es március 22-i számban Angela Marcantonio nyelvészrel, mindhárman a finnugor elmélet tudományos szintű lebontói. Többek között a következőkkel is jelentek meg beszélgetései: Molnár V. Józseffel 2000. május 11. Daczó Árpád- Lukács Atya dési szerzetessel 2001. jún. 21. Forrai Sándorral a 2003-as 7. számban. Mario Alinei nyelvészrel 2005. 37. szám. *A pozsonyi csata hiányos emlékei* 2012. 12. szám. Természetesen sok cikke jelent meg a rovásírással kapcsolatban: *Román rovás?* Magyar Demokrata

2010. augusztus 31. *Román írásemlék-e a Tatárlakai Korong?*

Magyarságtudományi Füzetek, 7. kötet, 2010. Legutóbbi: *Múltunk a bódorgó köveken*: Magyar Demokrata 2017. június 7. Gábornak ezek és egyéb írásai a 2003. és 2008. között kiadott könyveinkben is megtalálhatók.

11. Diszlexia, balkezesség, grafológia és a rovásírás

Eredeti foglalkozásomból adódóan érdekelt a diszlexia, a balkezesség és a grafológia viszonya a rovásíráshoz.

-Diszlexiával kapcsolatos tapasztalataimat úgy összegezném, ha megtarthattuk volna őseink nyelvünk hangjaihoz alkalmazkodó írásjegyeit, akkor nem keserítenék meg gyermekeink életét azok az olvasás- és írászavarok, amelyek a magyar nyelv sajátosságaihoz nem illő olvasástanítási módszerekből adódnak. Tehát az áldiszlexiások 20-30 százalékos csoportja megszűnne és ezek a gyerekek is vidáman írnának, olvasnának. Hangsúlyozom, hogy a rovásírás nem „gyógyítja” meg a valódi diszlexiát, azonban a valódi diszlexiás gyermekek olvasás és írás kedve megnövekszik, több sikerélményük van. *Kőbe vésték, fába rótták* (113. old.)

-A balkezeselek arról számoltak be, hogy könnyebb nekik a jobbról-balra haladó rovásírást írni, mint a balról-jobbra haladó latin betűset. Ez természetes, mert bal kezük nem takarja a jobbról sorjázó betűket. Annak eredtem nyomába, milyen régi a balkezesség és kapcsolatban van-e azzal, hogy a rovásírást jobbról-balra írjuk. *Ősök és írások* (59. old.)

10 kérdést tettem fel W. Barna Erika grafológus szakértőnek és 10 írás mintát is küldtem neki a megbeszélte szempontok alapján. Megállapította, hogy a rovásírás teljességgel vizsgálható grafológiai módszerekkel. *Megfejtések könyve II.* (224.old.)

12. Táblázatok

Az áttekinthetőség kedvéért összehasonlító táblázatokba gyűjtöttem a magyarok elődeinek és a hasonló jeleket használó népek betűit. *Ősök és írások* (50, 51, 52, 54, 55, 125. old.), *Írástörténeti áttekintő* (48, 49, 50, 79, 80. old.), *Megfejtések könyve II.* (223. old.)

13. Cáfolatok

Könyvtári, helyszíni kutatásaim hiteles rovás emlékek alapján cáfolják a hivatalos állásfoglalást, mely több forrásból tömörítve a következő:

A székely-magyar rovásírás a türk írás családjába tartozik. A türkök írásukat a szogdoktól vették át, akiknek nyelve a perzsával rokon iráni. A szogdok a végső fokon sémi-araméus betűírás átvételével alakították ki írásukat. A magyarokat urál vidéki őshazájukban érte az a türk hatás, amelynek a rovásírás átvételét köszönhetjük. Egyes jelei közvetlenül a görög ábécéből származnak, két jel pedig a glagolita betűsor megfelelő jeleire emlékeztet. Csak Székelyföldön volt használatos, csak onnan vannak ilyen emlékeink. (Többek között Györffy György: 1977/265. Benkő Elek: História, 1996/3. Sándor Klára: 2014.). Minden rovásírás sémi eredetű, szögezte le Róna Tas András beszélgetőtársával együtt itt a 45.45 és 45.50 perc között : <https://www.youtube.com/watch?v=0VA6w0s1ZVU>. Ugyanő a Nagyszentmiklósi kincsről: „A sémi írások családjába tartozó...írás a nagyszentmiklósi” (A Nagyszentmiklósi kincs, MNM/2002/47., rövidebb kiadás)

Sámánvallás. A hivatalos tudomány képviselői szerint a magyarok elődeinek sámánvallása volt. Ezt cáfolandó, több pontban foglaltam össze a lényeges különbségeket. A magyaroknak táltos hite volt, amely magasabb szintű a sámán hitnél. *Ház a hídon* (9. old.), *Kőbe vésték, fába rótták* (30. old.)

Nem hamisítványok...

A Túróci Fakönyvet azért tartják többen hamisítványnak, mert véleményük szerint rovásírás csak Székelyföldön létezett. Ha már nem tudják kijelenteni az emlékek megléte miatt, hogy nem is volt a magyaroknak írása, akkor a használati területét igyekeznek csökkenteni, vagy a rovás emlékeket hamisítványnak bélyegezni. Nem tartom hamisítványnak a Túróci Fakönyvet, ebben a nézetemben később megerősített az Archaeologiai Értesítő 1913- as évfolyamának 468-469. oldala. Ernyei József, a felvidéki rovás emlékek gyűjtője leletekkel bizonyította, hogy a rovásírás a Felvidéken is elterjedt volt. Így az Archaeologiai Értesítő szerkesztője felvetette az újabb „kritikai megvizsgálás” szükségességét. *Kőbe vésték, fába rótták* (88. old.), *Tászok-tetőtől a bosnyák piramisokig* (116.old.)

Hasonlóképpen az **1.** Margit szigeti rovássemlék sem hamisítvány és gyerekcsíny, erre több adatot találtam. Ezen kívül ismertetem a **2.** Margit szigeti kő történetét is. *Megfejtések könyve I.* (124. old.)

14. Mentések

A rovássemlékek állapotával a hivatalos megmondóemberek és dilettánszók nem törődnek. Például a felelőtlen látogatók letapogatták a falról a Bögözi Feliratot. Hivatalos részről egy mukk nem volt. Hivatalos papír nélkül nehéz eredményt elérni annak, bármennyit is fáradozik, aki „csak” meg szeretné menteni a feledésre és pusztulásra ítélt magyar művelődéstörténeti kincseket.

Igen sok időmbe tellett a Margit-sziget felújításakor a markológéppel ide-oda dobált (s eközben jeleinek nagy részét elvesztő) **2.** Margit-szigeti követ az Aquincumi Múzeumba juttatni, bár ott csak egy törött raklap jutott neki, de legalább nem dobták a Dunába. *Megfejtések könyve I.* (124.old.)

Szerencsére előkerült a 16 db. Kiskunhalasi rovásírásos pálca is. *Tászok-tetőől a bosnyák piramisokig* (84. old.) *Megfejtések könyve II.* (126. old.), Szondi Miklós: *A halasi rováspálcák* (Solt, 2011)

Több levelet írtam a rettenetesen szúrágta Énlakai Felirat ügyében, talán 2016-ban elkezdődött valami. Jelen könyv (111. oldal.)

Sajnos rosszabbodott a Tászok-tetői kövek sorsa. Gyergyószentmiklóson, a Tarisznyás Márton Múzeum munkatársai a két megmaradt Tászok-tetői követ a védett helyről kidobták az udvarra, hadd pusztuljanak el teljesen a vésett jelek. Összefügghet a kövek felelőtlen kezelése és Benkő Elek régész, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja megbélyegző véleménye között. *A székely írás középkori és kora újkori emlékei Erdélyben* c. régészeti és történeti jegyzeteiben írja: „...bizonyos erdélyi őskori „előzmények” (*Tatárlaka*) bevonása a kutatásba, netán az őskori edényornamentika „olvasása” éppoly komolytalan, mint ismeretlen korú és jellegű, még írás voltukban is megkérdőjelezhető karcolatok, pl. *Ditró-Tászok-tető idekapcsolása.*” (MTA, Bölcsészettudományi Kutatóközpont, 2014)

Nincs a világon még két megalit, amelyen annyi jel lenne, mint a két, Tarisznyás

Márton volt múzeum igazgató által még megbecsült kövön. De hát a Kárpát-medencei magyar ősiség még napjainkban is a legüldözöttebb nézetek közé tartozik, nagy öröme azoknak az országoknak, akik között 1920-ban és 1947-ben szétosztogatták hazánk nagyobbik részét. (Szakács Gábor: *Román rovás?* Magyar Demokrata 2010. augusztus 31. Szakács Gábor: *Román írásemlék-e a Tatárlakai Korong?* (Magyarságtudományi Füzetek, 7. kötet, 2010). Szakács Gábor: *Múltunk a bódorgó köveken* (Magyar Demokrata, 2017/június 7. és *Mély titkú rovással* c. könyvemben, 185. oldal).

Forrai kiállítás felújítása.

Ez is a mentések közé tartozik, hiszen hivatalos törődés híján elpusztult volna. Forrai Sándor legnagyobb újtó érdeme ennek a rovásírás vándorkiállításnak létrehozása, mely 1975-ben került először bemutatásra. A régi anyag utolsó kiállításának megnyitóját 2000 augusztus 23-án tartottuk a Magyarok Házában, Forrai Sándor is jelen volt. Ez az anyag addigra már nagyon tönkrement és Szakács Gáborral felújítót kerestünk számára. Sokáig hiába. Végül **Hódos László** rovásírás oktató és felesége, **Hódosné Szántó Andrea** készítette el szép, gondos munkával, könnyebben hordozható anyagból, számítógépes, kinyomtatható változatban is. 2007-ben kezdték a munkát és 2009-re fejezték be, anyagi támogatás nélkül.

15. Észrevételeim

- Egy nép írásműveltségének kezdetét nem a megtalált leletek kora alapján kell meghatározni. A megtalált leletek már egy hosszabb-rövidebb fejlődési időszak eredményei. *Írástörténeti áttekintő magyar szempontból* (9. old.) Így pl. a magyar írás kezdetét nem Szarvasi Tűtartó korától kell számítani, mert az már egy kifejlett írás.

- A Németh Gyula óta (1934) vitatott „**capita dictionum**” értelmetlen kifejezésről megállapítottam, hogy a „**capita dicarum**” (rovásfej-a rovásbotok névjelet, tulajdonjegyet hordozó része) elírása, téves másolása. (*Turán tört. folyóirat*, 2002/nov.-dec., *Kárpát-medencei birtoklevelünk a rovásírás* (73. old.)

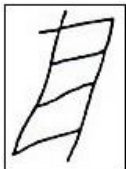
- A „**bogárjelek**”-ről kimutattam, hogy ezek rovásbotokról, az előbb említett rovásfejekről másolt névjelek és új adatokat is hoztam. *Turán tört. folyóirat*,

(2002/nov.-dec.), *Kárpát-medencei birtoklevelünk a rovásírás* (73. old.), *Ősök és írások* (144.old.)

- **Attila hun király** neve Othila változatban megjelenik az egyik germán runa elnevezésében. *Kőbe vésték, fába rótták* (144.old.), *Megfejtések könyve II.* (61. old.)

- Felfedeztem, hogy a **Nikolsburgi Ábé** lejegyzője szavakat rejtett el a betűsorban. Bővebben: *Megfejtések könyve I.* (137. old.)

- Az írásemlékeken többször előforduló és a ...ábrán látható jel egy összerovás, a **Z és R összerovása**, jelentése: EZER. Itt az Alsószentmihályi Rovásemléken lévő változatát mutatom be.

1. ábra

- **Boszniai piramisok:** A nagy dilettánszozást kiváltó felfedezésnél Szakács Gábor vette észre elsőként az alaki hasonlóságot a helyi jelek és a magyar rovásírás betűi között, amikor személyesen ott járt újságíróként. Jómagam kétszer jártam a piramisok területén 2007-ben és 2008-ban. Az *Ősök és írások* c. könyvben írtam, 2008-ban: *A boszniai piramisok kapcsolatban állnak a bolygónkon mindenütt megtalálható megalitikus kultúrákkal (Stonehenge, Avebury, Hattusas, Málta, Mükéné, Carnac (Bretagne), Tászok-tető (Erdély), Holdvilágárok és még sorolhatnám. A Nap piramis alagútjában és környékén lévő köveken található jelek hasonlóságot mutatnak az újkőkori kultúrák jeleivel, erről több táblázatot készítettem. A vizokoi jelek többsége véleményem szerint az építők névjele. Megfigyelésem szerint nem bevéséssel, hanem benyomkodással kerültek a kövekre. Ez azt jelenti szerintem, hogy a kövek valamikor egy lágy halmazállapotú építőanyaghoz tartoztak, azaz nem a természet hozta őket létre, hanem építőanyag maradványok, mint a gipsz vagy a cement fel nem használt maradványai. Ősök és írások (47, 53, 56. old.), Összegzés a Mély titkú rovással c. könyvemben (39. oldal).*

- A **Rohonczi kódex**, a Felsőszemerédi és a Csíkmadarasi rovásjelek rokonságának megállapítása: *Megfejtések könyve II.* (166. old.)

- Néhány kőkori leletről kimutattam, hogy nem „kultikus” tárgy, hanem **gyermekjáték: Ősök és írások** (69, 95, 101. old.),

- **A tászok-tetői kövekről** elsőként írtam le, hogy a bolygónkon mindenütt megjelenő megalit műveltség részei, a Tászok fennsík talán éppen a kiindulópontja, mivel itt és a környékén volt a legtöbb jel. Egyúttal csillagászati, őstiszteleti hely is. *Tászok-tetőtől a bosnyák piramisokig* (8. old), *Ősök és írások* (159. old.)

- **Magyar Karácsony:** A Fehér Mátyás Jenő történész által felvetett Kerecseny-Karácsony ünnep létét újabb adatokkal támasztottam alá. *Kárpát-medencei birtoklevelünk a rovásírás* (107. old.), *Tászok-tetőtől a bosnyák piramisokig* (119. old)

- Sok esetben rovásírásunk betűire vezethetők vissza a **mesterjgyek, billogok, névjelek, nemzetségjelek.** *Tászok-tetőtől a bosnyák piramisokig* (102. old.), *Megfejtések könyve I.* (134. old.), *Felvidéki rovásírásos emlékek* (26. old.).

- A **latin betűs összerovások** a rövidítéses magyar rovásírás ligaturái alapján készültek, ezekből származnak. *Kárpát-medencei birtoklevelünk a rovásírás* (22. old.), *Kőbe vésték, fába rótták* (102. old.), *Megfejtések könyve I.* (118. old.)

- A **Patakfalvi Biblia** betűinek elemzése. Elküldve az akkor még működő Rovás Bizottságnak (2009). Megállapítottam a betűk rokonságát a Nikolsburgi Ábécével.

- A rovásírásos őskronikára utal a KEVE-KEME név váltogatása krónikáinkban, mivel a rovás **V** alakilag egyezik a latin nagybetűs **M**-el. *Megfejtések könyve II.* (113. old.)

- **Észrevételeim a Nagyszentmiklós Kincs felirataihoz.**

A Nagyszentmiklói Kincsnek nagyjából 50 megfejtője van. Több új észrevétellel sikerült az eddigieket kiegészítenem. Megfejtésem egységes, összefüggő, a készítés idejéhez illő, hun királyok családjához kapcsolódó, a hangértékeket nem változtatgattam.

A karcolatokat szerintem 14 különböző személy készítette.

Kimuttam a későbbi magyar párhuzamokat, pl. a szabadbattyányi övcsatot.

Alaki és hangértékbeli összehasonlítást végeztem a magyar rovásírással, 24 alaki és 18 alaki és hangértékbeli azonosságot mutattam ki.

A 9-es, 10-es tálkán észrevettem az Ómega jelet és a szöveg utalását az ariánus vallásra.

17-es kürt: Hampel József említette 1884-ben: „végső gömbjén bekarczolt jel”, azonban nem rajzolta le, így senki nem járt utána és nem is fejtették meg előttem, tudomásom szerint.

Attila hun király nevének újabb runa változatai. *Megfejtések könyve II.*

(61.old.)

4. Othila
S. 66

2. ábra

16. Feltételezéseim

- Feltételezem, hogy nincs is külön kazár rovásírás, csupán az állandó hangértékkel sem rendelkező sztyeppe-i írási jeleiből válogatnak és igyekeznek kazár rovásírásnak kinevezni egyes szak és nem szakemberek. Ennek célja, hogy a magyar rovásírást ebből lehessen származtatni, mint ahogyan meg is történt. A gyerek megvan, csak az apát még keresik hozzá.

- Az **Ibériai írás** a magyar rovásírás elődjéből származik. *Írástörténeti áttekintő magyar szempontból* (62. old.), *Megfejtések könyve I.* (86. old.)

- **Kőkori iskola:** Torma Zsófia nagyszámú írásos agyag korongja alapján feltételezem, hogy a Tordos-Vinca műveltségben már intézményesen tanulták a gyerekek az írás-olvasást. Vagyis akkoriban a tanulók nem papír betűképeket, hanem égetett agyag betűképeket használtak és ezekből rakták ki a szavakat. *Kőbe vésték, fába rótták* (35. old.)

- Mircea Eliade vallástörténész írja, hogy az iráni királyi dicsfény neve *khvarenah*. Véleményem szerint az iráni szó a magyar *korona* szóból származik. *Grál kehely, király kehely* (16. old.)

- Feltételezem, hogy a gravettinek nevezett népesség a Kárpát-medencéből

indult ki és a szkíták-hunok-avarok-magyarok az ő utódaik. (Roga koronája-Őstörténeti áttekintő, 1997.)

- Feltételezem, hogy nem Jadrincev orosz kutató 1889-ben, hanem Szentkatolnai Bálint Gábor 10-15 évvel azelőtt fedezte fel Kül Tegin és Bilge kagán írásos síremlékét. *Írástörténeti áttekintő magyar szempontból (66. old.)*.

- Shakespeare bizonyára ismerte a Nibelung mondák szereplőjét Hagent és Jágó jellemét az Othelloban róla mintázta. Még a nevük is hasonló. Hamlet történetét is a germán mitológiából veszi. Érdekes párhuzam az is, hogy a Nibelung törpék láthatatlanná tévő ködsipkát viseltek, ez emlékeztet a „Köd előttem, köd utánam” magyar szólásra. *Kőbe vésték, fába rótták (39.old.)*

- Longinus százados neve, (aki a kereszten függő Jézus oldalába döfte a fegyverét), a magyar *lándzsa* vagy *lándzsás* szóból ered. Nem a neve volt, az nem maradt fenn, hanem mint jelző: *lándzsás*

- Feltételezem, hogy nincs is külön kazár rovásírás, csupán az állandó hangértékkel sem rendelkező sztyeppe-i írások jeleiből válogatnak és igyekeznek kazár rovásírásnak kinevezni egyes szak és nem szakemberek. Ennek célja, hogy a magyar rovásírást ebből lehessen származtatni, mint ahogyan meg is történt. A gyerek megvan, csak az apát még keresik hozzá.

17. Néhány ötlet

Szakács Gáborral kiadványaink címét rovásírással is feltüntettük, ezt sokan követik - jól rosszul. Rovásírással olvasógyakorlatok minden könyvünkben találhatóak.

Elsőként emeltem ki írásaimban a rovás emlékek és egyéb rovásírással szövegek latin betűs átírását nagy nyomtatott betűvel, mert nagyon zavart, hogy a szakirodalomban ezek kisbetűvel jelennek meg, annak ellenére, hogy a rovásírás nagybetűs írás. Az is zavart, hogy a helyesírásunkkal ellentétben a rovás emlékek neveit kisbetűvel írják a szakemberek, pedig ezek egyedi tulajdonnevek, pl. Nikolsburgi Ábécé.

Korondon évekkel ezelőtt ábécét osztogattam a fazekasoknak, hogy készítsenek rovásírással dísz tárgyakat. Napjainkra már elég sok változat kapható.

Honlapunk (www.rovasirasforrai.hu) **Fényképtára** egyedülálló gyűjtemény, többszáz rovásírásos beküldött fényképet tartalmaz. Jelenleg 460. Szerkesztését Barta József grafikus készíti sok ötlettel, művészi színvonalon.

Papok és tanítók... Gábor ötlete volt, hogy az általa avatott hagyományőrző faragott rovásírásos helységnévtáblákat papok szenteljék fel, akiket a helyi szervezők hívtak meg. Mivel többen közülük nem ismerték a rovásírást, bizonytalanok voltak abban, hogy elfogadják-e a felkérést. Főként ennek a kételynek az eloszlatására írtam meg a *Papok és tanítók a rovásírás fennmaradásáért* c. tanulmányomat. *Ősök és írások* (25. old.)

Rovásírók Napja, Forrai Rovásíró Kör Napja: Ezeket az eseményeket a rovásírás terjedése érdekében Gábor szervezte jeles előadókkal, helyszíne a Magyarok Háza volt. (Többek között: *Magyar Demokrata* 2004/3/20, *Helyi Téma*, 2005/4/6, stb.)

Az írásképesség betegség utáni helyreállítása rovásírás segítségével: Gábor szélütésből eredő bénulása miatt latin betűkkel a nevét sem tudta leírni. Rovásírásos gyakorlatokat állítottam össze számára, melyekkel nagy sikert értünk el, természetesen a szakszerű orvosi kezelés mellett. (Szakács Gábor: *Ha lecsap a stroke-2016.*)

18. Kitekintő

Roga hun király c. könyvemben az eddigi legnagyobb anyagot gyűjtöttem össze erről az Attila uralkodását megelőző jelentős személyiségről. Az eltűnedező ozorai néphagyományt mentettem át. Céлом volt a hunokról való ismeretek gyarapítása, hiszen az emberek többsége Attilán kívül nem ismer más hun királyt. (2009)

Grál kehely király kehely c. könyvemben összegyűjtöttem a magyar vonatkozásokat. Bizonyítékokat sorakoztattam fel a *grál* szó és a magyar *király* szó kapcsolatára valamint arra, hogy a sztyeppei csészetartó szobrok ivóedényei Grál kehelyként értelmezhetők. (2012)

Versek

Verseket gyerekkorom óta írok, talán mert szüleim sok verset olvastak fel

nekem, amikor még nem jártam iskolába. Hatvanadik születésnapomra adtam ki verseim egy részét rovásírással is, **Hajnalkövek** címmel. Számomra kedvesek, maguktól jöttek, hangulatokból, érzelmekből, hát leírtam őket. Mandics György írta: „...*Versei szinte mindig politikai versek, amelyek nagy része férje, Szakács Gábor zeneműveinek szövegkönyve, ezért ott kerítünk sort rövid ismertetésükre. Itt csak egyetlen versét, az 1995-ben írt Hajléktalanok-at idézzük, mely nem csak rovásírásos versként, hanem igaz magyar versként is megállná a helyét minden költészeti antológiában.*” (Róvott múltunk, III. /577, 2011.)

Szövegek Szakács Gábor zenéjéhez

Szakács Gábor négy történelmi témájú lemezt készített, ezekhez írtam szövegeket. Nehéz feladat volt a kész zenéhez történelmileg hiteles, egyúttal megfelelő szótagszámú verset írni. Roga hun király, Attila, Koppány, Tonuzóba és felesége, Ajtony, Vazul, Vata, Kán László, Csák Máttyus, Máttyás király, akik megérdemelnék a helyet a magyar vértanúk és szentek sorában. Szívesen írnanék még Árpádról, Szent Imréről és Szent Margitról.

Környezetvédelem

Gáborral mindketten természet tisztelők vagyunk, különösen a fákat szeretjük. Ezért környezetvédelmi tevékenységet is folytattunk, de nem a „belvárosi” jellegű politikai feltűnési viselkedésből. Ez a furcsa társaság kizárólag a nemzeti kormányok idején aggódik, pontosabban cirkuszol a környezetért, de nem hallottam még olyan mozgalmukról, hogy „*Mindenki ültessen egy fát a kopár utcákra*” vagy „*Mindenki vigyen egy vödör vizet a hőségben a fák tövére.*”

A XVI. kerület lakói egy részének életét súlyosan megkeserítik, fapusztulást, egészségkárosodást is okoznak, a házakat is tönkreteszik a nagy számban és alacsonyan átmenő, zajos repülőgépek. Az évek folyamán 18 hivatalt kerestünk meg panasszal, a sikeres aláírásgyűjtés ellenére teljesen hiába. Bár már a polgármester és a képviselő is bekapcsolódott a küzdelembe, a „gazdasági érdek” miatt a helyzet rosszabbodik. Sikertelenségük oka valószínűleg az, hogy csak zajártalomról beszélnek, amit senki nem vesz sajnós komolyan. A szakemberek arra hivatkoznak, hogy a gépek csak széllel szemben tudnak

felszállni (a 21. sz. ban, amikor már úrhajózunk!) és az uralkodó szélirány miatt rohog át Sasalomnak e csíkja felett az egész felszálló légiforgalom. Érdekes, hogy 1989-ig, amíg itt voltak Mátyásföldön a szovjet megszállók, még egy pinyőke sem repülhetett errefelé, az uralkodó szélirány ellenére.

A repülőök miatt született ez a versikém:

*Mikor fölöttem megy el az Airbus,
azt mondom, na Élet, szerbusz...*

Rendkívül zavaróak a szinte egész nap visító autóriasztók, holott zárt kertekben állnak és senki nincs a közelükben. Van amikor egyszerre mennek 700 méteren az óriásgépek, szól az egyik szomszéd riasztója, a másik pedig köszörül, vagy fűrészel.

Véleményem, hogy a rettenetes felmelegedéseket a repülőök és a háborúk légkörbe kerülő vegyi anyagai okozzák. A Földet csak a repülőök számának korlátozásával, a háborúk megszüntetésével és fa ültetésekkel lehetne megmenteni. *Kőbe vésték, fába rótták* (150. old.) *Tászok-tetőtől a bosnyák piramisokig* (120. old.)

19. Rovásírásos helységnév táblák

Székelyföldön tett útjainkon láttunk rovásírásos helységnév táblákat, ekkor határozta el Szakács Gábor, hogy a mozgalmat elterjeszti Magyarországon is. Borsos Gézával, a Székely Nemzeti Tanács alelnökével egyeztette terveit, ezután kezdte a szervezést. A székelyföldi táblákat ünnepség nélkül helyezték ki, Gábor viszont szerette volna megadni az avatás rangját a helyiek által tervezett és készített táblával, a település vezetőinek, az érdeklődő lakosságnak meghívásával, egyházi áldással, színvonalas műsorral. Ez egyúttal a rovásírás terjedését és a helyi közösség erősödését is szolgálta. Az első ünnepélyesen felavatott tábla a Kunszentmiklósi Megmaradás Egyesületé volt, 2007. szeptember 9-én. Nagyon szép és változatos, ötletes táblákat készítettek az évek során a helyi hagyományőrző közösségek, igényes műsorokkal, Felvidéken, Székelyföldön és egy Délvidéken is. Mindmáig 58 tábla készült, székely zászlóval avatva, honlapunkon láthatók. Sajnos a pénzsóvárság és a politikai törtetés tönkretette, lásd a *KELLEMETLENSÉGEK* c. részben.

Szakács Gábor írásai, többek között a témáról: -*A hagyományőrző rovásírásos helységnévtábla állítás menete* (2009) www.rovasirasforrai.hu

-*Hagyománytisztelet Rákosmentén Önkormányzati helységnévtábla avatás a XVII. kerületben* (Magyar Demokrata 2012/10.)

-*Rovásírónap és táblaavatás Kecskeméten* (Magyar Demokrata 2012/13.)

-*A hagyományőrző rovásírásos településtáblák elterjesztése Kárpát-medencében*. Tanulmány a Magyarok Világszövetségének IX. Kongresszusára. (Megjelent a *Szabványosításon túl* c. kötetben, 2016.)

20. Szabványosítás

A szkíta-hun-avar-magyar rovásírás történetének óriási jelentőségű eseménye, hogy 2014-ben bekerült a világ Egyetemes Karakterkészletébe. Ezer évvel ezelőtt elvesztette a csatát az idegen latin betűkkel szemben. A mostani is hatalmas küzdelem volt, de győzelemmel végződött. Nagyon tömören a történet: A szabványosítás azért fontos, hogy számítógépen, külön programok nélkül lehessen használni a rovásírást. Michael Everson amerikai – ír kódolási szakértő szerette volna a rovásírást a Unicode-ba (Egyetemes Karakterkészlet) bevinni. Hosszú Gábor (Rovásinfo/Rovás Alapítvány), azt mondta, hogy majd ő csinál magyar szabványt. Elhittük, a magyar rovásírók nagy részével együtt. Elfogadtuk Hosszú beadványát. Teltek az évek, nem történt semmi. Aztán kiderült, hogy Hosszú G. a magyar rovásírók tudta nélkül megmásította beadványát és beletette a kazár írást is, aminek semmi köze a székely-magyar rovásíráshoz, egyébként annyira szedett-vedett, hogy betűinek nincs is állandó hangértéke. Feltételezem, hogy nincs is külön kazár írás a sztyeppe írások között, Hosszú G. beadványa hívatott volna a létét szentesíteni. Beletette a Q, X, Y W idegen betűket is, melyek még az akadémiai Magyar Helyesírás Szabályaiban sincsenek a magyar ábécében. Szondi Miklós tanár, rovásírás oktató-kutató összehívta a solti értekezletet, ahol felkérték a korábban Hosszú G. miatt elhagyott Michael Eversont, vigye tovább az ügyet. Beadványa révén a magyar rovásírás bekerült a Unicode-ba, már „csak” egymillió felhasználónak kéne lenni, hogy használhassuk. Lényeg, hogy rovásírásunk ezer év után is adott annyi erőt tisztelőinek, hogy az idegen betűk nem nyerhettek tért. A Rovásinfo/Rovás Alapítvány azóta Eversont, Everson beadványát, Szondi

Miklóst és Szakács Gábort válogatott valótlanságokkal sározza a kazártalanítás miatt.

<http://www.magyarrovas.hu/?func=cikk&id=magyar-nemzeti-szabvany-lett-osi-irasunk>

<http://www.magyarrovas.hu/?func=cikk&id=az-osi-magyar-jelkeszlet-vilagszintu-elfogadasa>

<http://www.magyarrovas.hu/?func=cikk&id=szakacs-gabor-irasa>

Friedrich Klára: Ósi rovásjeleink nemzetközi szabványtervezetben (Megfejtések könyve II. 221.)

Szakács Gábor: Kőbe vésett szabvány (Magyar Demokrata, 2008/7/30.)

Szakács Gábor: A magyar rovásírás győzött (Magyar Demokrata 2014. október 15., 42. szám)

Szondi Miklós: Az egységes rovás (Solt, 2012)

Szondi Miklós: *Az Old Hungarian betűkészlet megszületése és használata* (2016/8/18. Előadás a Magyarok Világszövetségének IX. kongresszusán, ugyanez papír könyvben is megjelent.)

21. Hibák

Könyveinkben sajnos betűhibák előfordulnak, ezeket a gondos átolvasások ellenére általában abban a pillanatban vesszük észre, amikor a nyomdából frissen kikerült könyvbe belelapozunk. Ilyen volt többek között a Túróci fakönyvről szóló írásom, ahol az ábra mellé nem Jerney János, hanem Szabó Károly neve került. *Kőbe vésték, fába rótták* (90. old.) Más hibáknál néha olyan érzésem van, hogy valami gonosz varázslat folytán utólag kerültek a könyvbe, ilyen pl. a *Kárpát-medencei birtoklevelünk a rovásírás* c. könyv 51 oldalán a vastag betűvel kiemelt Wass Albert név, ezen a módon: *Vass*, mely kb. 10 év múlva tűnt csak fel. (Az elírásnak ebben az esetben az lehetett az oka, hogy rovásírásunkban nincs W.)

Hibásan vettem át több adatot, pl. a Campagnai Baltatok-ról. Ezzel a Széchényi Könyvtárban szembesültem, amikor a megadott könyvben hiába kerestem a képet és a leírást. Torma Zsófiának nem volt 11 ezer írásos agyagkorongja, ez a szám gyűjteményének nagy részét foglalja magában. Lakatos István plébánosnak sem volt 9 ábécéje, csak egy. Ezeket a hibákat újabb könyveim végén pontosítva jelzem, pl. *Megfejtések könyve I.* (217.old.), *Megfejtések*

könyve II. (240.old.)

Vigasztaló számomra, hogy az általam eddig írt kb. 4000 (négyezer) oldalon nem sokkal több hiba és tévedés fordul elő, mint Erdélyi István-Ráduly János: *A Kárpát-medence rovásfeliratos emlékei a Kr. u. 17. századig* c. 138 (egyszázharmincnyolc) oldalas könyvében. Bővebben: *Dilettánsként tudományos könyvekről* (Mély titkú rovással, 123. oldal).

22. Kellemetlenségek

Kiábrándulás – én csak tanulni szerettem volna!

Felnőtt koromban is szeretek tanulni, tehát igyekeztem tanulni a történelem, régészet, nyelvészet rovásírással is foglalkozó szakképzett kutatóitól.

Tiszteletben tartottam a szakembereket, még ha nem is értettem velük mindenben egyet. Azonban néhány éve elvesztettem ezt a tiszteletet – elég későn, 60 éves korom táján - főként a következők miatt, de számtalan más apróság is közrejátszott:

2010-ben komoly csalódást és kiábrándulást okozott Erdélyi István - Ráduly János könyve, címe: *A Kárpát-medence rovásfeliratos emlékei a Kr. u. 17. századig*. (Masszi Kiadó, 2010.) Hosszú Gábor ömlengése a könyv tudományos pontosságáról, csak hozzá nem értését bizonyítja. Mély titkú rovással c. könyvemben a 123. oldalon elemzem ezt a művet, mely miatt elvesztettem hitemet a szakemberekben, nem csak abban, aki írta, hanem azokban is, akik nem kifogásolták ezeket a hibákat, sőt mint tudományos forrásra hivatkoznak rá.

2012-től több kiábrándító megnyilvánulás, nyilatkozat történt hivatalos részről. Többek között Benkő Elek régész a Magyar Tudományos Akadémia Bölcsészettudományi Kutatóközpontjának egy kiadványában, *A székely írás középkori és újkori emlékei Erdélyben* c. írásában (2012) rögtön az elején elhatárolódik a Tatárlakai leletektől, az „őskori edényornamentika olvasásától” és a Tászkok-tetői karcolatoktól. Az ebben a nagy baj, hogy a románok már rátették kezüket a Tatárlakai leletekre, emlékművet állítottak, ezután pedig az erdélyi származású Benkő Elek régész tekintélyével is alá fogják támasztani, hogy az újkőkorbán már ők karcolgatták arrafelé az „ornamentikát”. Hasonló régészeti hozzáállás miatt, a „jugoszlávok” is nagyon büszkék az ő

Nándorfehérvár melletti Vinca műveltségükre, sőt Vasicsnak szobrot állítva, le is stoppolták maguknak a helyet.

Sándor Klára nyelvész, egyetemi tanár még 2012-ben is kijelentette: csak Székelyföldről vannak rovás emlékeink. (*Koholmány vagy ősi örökség? A székely írás Kézaitól napjainkig*: <http://www.tti.hu/esemenyek/271-magyar-ostortenet-temacsoport-ulese-a-szekely-irasrol.html> „...miért székely és miért (nem) rovásírásról van szó. A székely eredet nyilvánvaló: csak Székelyföldről vannak ilyen írásos emlékeink.” Ajánlom, szerénységből nem a saját, hanem Mandics György könyveit a nem csak székelyföldi rovás emlékek sokaságáról. Természetesen tisztelet jár a székelységnek azért, mert ezen a magyar területen maradt fenn legtöbb hiteles rovás emlékünk.

A 2014-es év is kiábrándultságot hozott. Rovásírásról szóló sorozatot hallgattam az ELTE Magyar Nyelvtörténeti, Szociolingvisztikai, Dialektológiai Tanszékén, azonban az előadók többsége mintha Sebestyén Gyula 1909-es és 1915-ös, több mint száz évvel ezelőtti könyveit mondta volna fel. A Hunfalvy-Vámbéry vitán sem léptek túl, de mivel finnugor rovás emlék nincs, maradtunk törökök, bár hogy nyugati vagy keleti, ó vagy nem ó, ebben volt kicsi eltérés. A nagy rakás jegyzetpapíromnak annyi haszna volt, hogy az előttem ülő kért belőle. Egy újdonság volt mégis, hogy a laikus Hosszú Gábor mérnök (hogy Sándor Klára kedvenc „laikus” jelzőjével éljek*), a szakképzett előadók között tartott előadást. Nem az előadás tartalma volt újdonság, hanem az a meglepetés, hogy csupán ennyiből áll a klubbelépő a szakképzett szakemberek közé: cikázó nyilacskákkal teletűzdelt táblázatok, mint az útvesztő játékoknál, hogyan jutunk el az arámitól a székely-magyarig. S aki eljut, az bejut a szakképzett szakemberek klubjába.

*Sándor Klára előszeretettel alkalmazza a „laikus” és „habókos” jelzőket. Pedig a világháló szerint kutatási területéhez tartozott a „nyelvi megbélyegzés és diszkrimináció”, így tudnia kellene, mit mond.

Itt hívom fel a figyelmet, hogy a rovás emlékek kb. 90 %-át nem a dilettánszó „tudósok” fedezték fel, írták le, mentették és fejtették meg, hanem mindenféle egyéb foglalkozású emberek.

Jelenleg Magyarországon nincs olyan hivatalos írástörténész szakember, aki

illetékes lenne a magyar rovásírással kapcsolatban bárkit ledilettánsózni. Azok az egyetemi tanárok, akadémikusok, akik török vagy sémi eredetűnek nevezik, történettudományból, régészetből vagy török nyelvből kaptak szakképzést. A régészek a leletek korát meg tudják állapítani, azt is, hogy milyen népcsoport készítette azokat, de arra nem kaptak szakképzést, hogy a készítőkre vonatkozóan nyelvi megállapításokat tegyenek. Így a nyelvészekre kénytelenek támaszkodni, akik a magyarsággal kapcsolatban két nyelv eredetét ismernek el: finnugor és török. Ezzel bezárul a kör. A rovásírásról való igazságok megállapításához szükség lenne a politikai elvárásoktól független régészekre, történészekre, a magyar nyelv (nem török és finnugor) történetével foglalkozó nyelvészekre, helyszínekre-könyvtárakba járó kutatókra, írást-olvasást tanítókra, rovásírás oktatókra, rovásírás megfejtőkre. És természetesen elengedhetetlen a hazaszeretet. Ez utóbbi bizony hiányzik abból a közegből, amelyben nyelvünket és minden művelődéstörténeti kincsünket finnugor, török, vagy szláv eredetűnek neveznek és a trianoni döntés után hazánk nagy darabjait birtokló országoknak dobják oda. Sokszor leírtam, hogy sajnos a hivatalos magyarságtudomány még ma sem lépett túl az 1867-es kiegyezés utáni lehetőségen, mely a Hunfalvy-Vámbéry vitában mutatkozott meg: a magyar ember csak finnugor vagy török származású és nyelvű lehet. Ami az igazság, amit krónikásaink írnak, sőt más népek krónikásai is, a magyarság szkíta-hun eredete, az nem lehet. Pál Judit erdélyi társadalomtörténész írta: „*A hunelméletet leginkább az új nemzeti romantika zömmel laikus képviselői kedvelik, s **minthogy tudományos háttére továbbra sincs...elsősorban szociálpszichológiai értelemben érdekes e nézet új kultusza.***” (Egyetértőleg idézi Sándor Klára: Székely írás nyomában, 2014/ 151. old.) Bizony szomorú, hogy éppen egy erdélyi történész írta ezt le. Több erdélyi embert ismerek, akik ha egyetemre járhattak volna, jobban megbecsülnék elődeiket.

Türk Attila régész is ezt nyilatkozta a Magyar Krónika folyóiratnak: „*A honfoglalás kori leletek keleti kapcsolatrendszeréé ugyanúgy az Urál felé mutat, miként a magyar nyelv is uráli eredetű, vagyis a két tudományág eredményei jelenleg összhangban vannak.*” (2016 január). Ez a kiegyezés a régészet és a nyelvészet között nem csak visszalépés, hanem ismét alátámasztja, hogy a magyarok történelmét még mindig Hunfalvy és Vámbéry tanai, pontosabban az ezeket megrendelő Habsburgok határozzák meg: csak finnugor vagy török

lehetsz, de szkíta és hun semmiképpen.

Sajnos ezek a szakemberek vagy nem ismerik, vagy elhallgatják az olyan szakképzett külföldi tudósokat, mint Marija Gimbutas, Shan M.M. Winn, Colin Renfrew vagy Richard Rudgley, akik nagy jelentőséget tulajdonítanak a Kárpát-medence őskorának és a Tordos-Vinca műveltségnek, melynek jeleit nem „edényornamentikának” hanem írásjegyeknek nevezik. Még nagyobb baj, hogy a magyar szakemberek a mi „saját” kincsünket, Torma Zsófia munkásságát is elhallgatják. Kivétel: Makkay János régész professzor, lásd: *Holt lóra patkó* c. könyve.

Bella Lajos (1850-1937) régészhez hasonlóan is írhatnának a nemzetünket leértékelő finnugrista, szlavista, törökös, mongolos, kazáros régészek, történészek, nyelvészek. Anyag lenne hozzá bőségesen.

Bella Lajos, 1921/127. oldal, Hegyalja újkőkoráról: *„A neolithicum agyagművessége itt érte el tetőfokát, úgy az alakok, mint a díszítő minták tekintetében...”*

Bella Lajos, 1921/256. oldal: *„Közép-Európa semelyik halstatti időbeli tartománya nyomába sem ér e tekintetben hazánk földjének, nem ennek lakói voltak a nyugatra utalva, hanem ellenkezőleg, azok szorultak ősi lakóinkra. Azért vitattam én mindig azt a tételt: ne a külföldtől várjuk régiségeink magyarázatát, hanem álljunk a magunk sarkára és önmagunktól értelmezzük ezeket. Magától értetődik, hogy a külföldi kutatások eredményeit és az ezekből leszármazott tanulságokat ne hanyagoljuk, csak dobjuk el már valahára a mankókat, melyeken idáig bicegtünk.”*

Bella Lajos, 1921/309. oldal: *„Rengeteg anyag, szűk keret. Kötetek helyett kurta fejezetek! Így láttunk hozzá e munka megírásához. De belekaptunk. Hadd legyen egyszer már magyar nyelven és magyar meglátással írott munka az íratlan idők emberéről és kultúrájáról.”*

(Hillebrand Jenő-Bella Lajos: Az őskor embere és kultúrája. Pantheon Irodalmi Intézet, 1921.)

Hogy miért a hivatalos szakemberek elhatárolódása attól, hogy a Kárpát-medence a magyarság őshazája, továbbá attól, hogy a Tordos-Vinca jelek alapján a magyarság elődei alkották meg a betűírást, talán magyarázat lehet a

Magyar Nemzetben 2017 aug. 21-én a vértesszőlősi előemberrel, a 350 ezer éves Samuval kapcsolatban megjelent, „Ha lenne pénz, folytatódna az ásatás” c. cikk egy mondata Molnár Csaba tollából: „Akkoriban, a hatvanas évek közepén az volt a nemzetközi tudományos közmegegyezés, hogy kizárt, hogy a Kárpát-medencéből ilyen régi emberleletek kerüljenek elő.” Pirossal kiemelve ismét: „Nemzetközi közmegegyezés volt, hogy a Kárpát-medencéből ilyen régi előemberleletek nem kerülhetnek elő.” Nagyon fontos lenne tájékoztatni a közvéleményt, hogy kiknek volt ez a közmegegyezése, és mely magyar tudósok egyeztek meg a nemzetköziekkel és mi volt a jutalmuk ezért az árulásért. De itt most nem ezt akarom bolygatni, csupán feltételezem ennek alapján, olyan nemzetközi közmegegyezés is van, hogy a magyarok nem lehetnek a Kárpát-medence őslakói és a magyar rovásírás sem lehet a Tordos- Vinca írás folytatása. Ez pedig rendkívül előnytelen Magyarország művelődéstörténetének hazai és nemzetközi megítélése szempontjából!

Kettős mérce

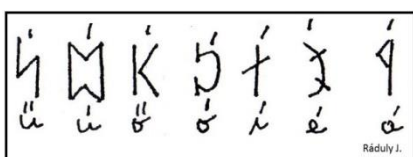
Csak néhány példa, mert egy kötetet meg lehetne tölteni ezzel.

-Ha egy tanár az írás egyik bölcsőjének a Kárpát-medencét tartja és a hosszú magánhangzókhoz hiteles rováslelékekből válogat, az hivatalosan dilettáns, laikus.

3. ábra Forrai S. 1996

Ha egy másik tanár a rovásírást „Kazár kaganátusból hozott”-nak, arámi eredetűnek tartja és úgy oldja meg a hosszú magánhangzókat, hogy ékezetet (!!!) tesz a rovásbetűkre, az hivatalosan nagy tudású szakértő. Ráadásul nem hivatkozik a hamisítónak kikiáltott Tar Mihályra, aki feltalálta ezt a módszert.

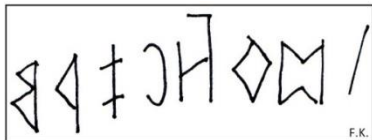
4. ábra Ráduly J. 2004

-Ha egy tanár a rovásírást bizonyítható adatokkal, rováslelékekkel

alátámasztva Kárpát-medencei ős írásnak tartja, azt dilettánsnak, laikusnak nevezik.

Ha egy másik tanár a rovásírást a „Kazár kaganátusból hozott”-nak és arámi eredetűnek tartja, bár ezt semmivel nem támasztja alá, csak kijelenti, az nagy tudású szakértő.

-Ha **nem** szakemberek, akik **nem** arámi-kazár-türk eredetűnek tartják a rovásírást, de rováslemlékeket fedeznek fel, lefényképezik leírják, közzéteszik azokat, akkor azokról a rováslemlékekről a szakemberek nem vesznek tudomást. Többek között ilyen az általam először leírt, megfejtett két **Újpesti rováslemlék**. (Forrás: Magyar Demokrata, 2005/8. Újpesti Helytörténeti Értesítő 2006. Június. Friedrich K: Megfejtések könyve I. 2013.)

5. ábra Friedrich K. 2005.

Ha egy szintén nem szakember, de a rovásírást „Kazár kaganátusból hozott”-nak és arámi eredetűnek tartja, akkor annak a felfedezései, bármilyen kevés vonalból állnak, hiteles rováslemlékeknek minősülnek.

6. ábra Erdélyi I.-Ráduly J. 2010.

Tehát a szakemberek nem a magyar nemzet művelődéstörténeti értékeinek gyarapodását tartják szem előtt, hanem politikai elvárásoknak (finnugor vagy török eredet) felelnek meg, vagy mert ők maguk finnugor vagy török származásúak és „*hazabeszélnék*”.

-Ha egy tanár tiltakozik az ellen, hogy a rovásírás eredetiségét lerontsák a W, Q, X, Y,-al, az dilettáns, laikus.

Ha néhány türk-kazár-arámi eredetű hirdető személy ezeket a rováslemlékeken soha elő nem forduló idegen betűket be akarja vezetni, azt Sándor Klára turkológus, nyelvész nagy csalódásomra, nem dilettantizmusnak, hanem

írásreformnak nevezi és nem aggódik, hogy elvesz a rovásírás eredetisége.
(Rovott jelen, Magyar Nemzet, 2017. február 18.)

-2007-ben Újkígyós határában Harangozó Imre egy agyag korongot talált rajta egy jellel, melyet Szakács Gábor azonosított a Nikolsburgi ábécé **EMP** jelével. A helyszínre utazván készített tudósítást, mely a Magyar Demokrata 2007/8. számában néhány nap múlva megjelent. Erdélyi-Ráduly fent említett, hibákkal és hiányosságokkal teli könyvében is szó esik a korongról. *Az első írásos említése* rovatban azonban nem szerepel a Magyar Demokrata, sőt kiderül, hogy Erdélyi István csak 2008-ban a Duna televízióban látta (pontosabb dátum sincs) és onnan rajzolta le!

Tehát ha a magyarság és a rovásírás szkíta-hun eredetét valló újságíró, rovásírás kutató ír le valamit először, akkor a dilettánszók inkább vállalják, hogy nem tudnak róla, mint hogy leírják az újságíró, vagy az újság nevét.

-Mandics György matematikus, tanár, író hatalmas gyűjtőmunkával, pl. erdélyi könyvtárakban is - megírta a 2011-ig létező rovás emlékek összességét (korpuszát) három kötetben. Ingyen! Az utolsó kötet **2011**-ben jelent meg.

2012-ben az Akadémia Őstörténeti Munkacsoportja Nyilatkozatot adott ki a rovásírásról, ennek egyik pontja: „*A Munkacsoport javasolja, hogy készüljön el a székely írásos hiteles nyelvemlékek korpusza, amely a legújabb felfedezéseket is magában foglalja. Sebestyén Gyula 1915-ben megjelent műve óta nem áll ilyen, a korszerű tudományos igényeket kielégítő munka a kutatás rendelkezésére.*” Amennyiben az Akadémiai Munkacsoport Mandics György három kötetéből meg fogja írni a korpuszt, nem ingyen és anélkül, hogy az íróasztalától felemelkedne, az a *korszerű tudományos igényeket* biztosan ki fogja elégíteni.

Nincs az a pénz...

Szakács Gáborral folytatott rovásírásos tevékenységünkől anyagi hasznunk nem származott, nem is ezért végezzük és tehetségünk sincs a pénzcsináláshoz. Célunk az ismeretek szerzése és terjesztése, tanulni és tanítani, a magyarság művelődéstörténeti kincseinek megismertetése, a rovásírás hagyományának őrzése, továbbadása.

A könyvek írásához szükséges kiadások, pl. elutazás a helyszínre, könyvtári tagdíjak, szakirodalom beszerzése, a szerkesztés, a nyomdai költségek természetes velejárói a könyvkiadásnak. Azonban az már nem természetes, hogy a terjesztés az eladási ár 55 százalékába kerül és az ez után megmaradó kis összegből még adózunk is. Tehát egy 2000 forintos könyvből 55 % terjesztési díjnál a terjesztőé 1100 forint. A szerzőé 900 forint. Ebből semmiképpen nem térül meg a szerkesztés, a nyomda és az adó költsége. Ezen kívül ajándékba is sok könyvet adunk.

Ráadásul néhány terjesztő, akiket jó magyarnak hittünk, egyik napról a másikra eltűnt a kiadványainkkal. Fehérlófia Németh Lászlóról gondoltuk volna legkevésbé. 2010 Karácsonya előtt vitt Gábor 49.800 ft. értékben könyvet, de még ez előtti kiadványok is voltak nála. Ezekkel együtt nyomtalanul eltűnt, évek óta a telefonját sem veszi fel. Komoly mennyiségű könyvvel károsított meg Masszi Péter kiadó és terjesztő is, talán éppen ebből a pénzből is adta ki a 2010-es Erdélyi-Ráduly könyvet. Természetesen, ha elmondják, hogy bajba kerültek, megértőek vagyunk, de 6-7 éve sem a kiadványainkat, sem a pénzt nem adták vissza és elérhetetlenné váltak. Mindaddig hallgattunk erről. Egy kecskeméti terjesztő adósságát végül egy kecskeméti vállalkozó fizette ki. Legtöbb lenyúlt kiadvány a *Rovásírás játék* volt, ez nekünk rengetegbe került a jó minőségű kártyakarton miatt, azóta sem volt módunk újból kiadni. Mivel az eltelt évek alatt több részletet felhasználtak belőle, már nem is lenne érdemes.

Kiadványaink egyik célja volt, hogy a magyarság ügyének előrevivőit is népszerűsítsük. Kezdetben mindenki megbízottunk, sok beszélgetés készült kiadványaink, vagy a Magyar Demokrata keresztény-konzervatív hetilap számára, melynek Gábor munkatársa. Sajnos néhányukról kiderült, hogy valójában távol esnek azoktól a lelki értékektől, amelyeket a felszínen mutattak és elhittetek velünk is. Mivel könyveinket nem tudjuk minden ilyen csalódásnál újranyomatni, előállt az a nagyon igazságtalan helyzet, hogy saját pénzünkön ezekben a könyveinkben azokat is népszerűsítjük, akik minket gyaláznak.

Más tollával ékeskednek...

Sokan pompáznak, sürgölődnek nemzeti színekben, ám a tetteik elárulják hovatartozásukat. Írásainkat, adatainkat, megállapításainkat, ötleteinket felhasználják hivatkozás nélkül, lépten-nyomon találkozom a világhálón

mondataimmal, szövegrészleteimmel. Csúnyább változata, ha közben gyaláznak is. Érdekesebb változata, ami még kitüntetésnek is felfogható, amikor a hivatalos tudomány képviselői „kölsönöznek” tőlem. Bár én nem jutottam be az Eötvös Loránd Tudományegyetemre az 1960-as években, mert nem voltunk kommunisták, de nagy „kitüntetés” ért, amikor az egyetem egyik nyugalmazott docense hivatkozás nélkül átvette azt a megállapításomat, hogy a Patakfalvi Biblia betűi a Nikolsburgi ábécével rokoníthatók. A nyelvész hölgy ismerte az írásomat, amelyben ezt közreadtam. Egy másik hölgy, Dr. PhD ... régész, az *Írástörténeti áttekintő magyar szempontból* c. könyvemből, Torma Zsófia tanulmányomból és a *Kisunyomi kerámiatöredék írásjeleiről* c. dolgozatomból mazsolázott, hivatkozás nélkül. Nagyon aranyos, hogy Torma Zsófiával kapcsolatban még egy betűhibámat is átvette.

Ha lenne nagydíja a „más tollával való ékeskedés”-nek, azt mindenképpen Záhonyi András és a Fríg Kiadó érdemelné az itt következőkért: 2018-ban kiadtak egy könyvet, címe: *Tatárlaka és Tordos üzenete*, szerzőként a borítón Mandics György és Záhonyi András neve látható. Megdöbbenésemre a könyv nagy része az én *Tatárlaka titka* című tanulmányom és egyéb *Tatárlakával*, valamint Torma Zsófiával kapcsolatos írásaim átvétele. A nagy mennyiségű "átvett" anyag ellenére elenyésző hivatkozás van ezekre a tanulmányaimra a Mandics-Záhonyi nevén megjelent kiadványban, a SZAKIRODALOMBAN PEDIG BENNE SEM VAGYOK, A TATÁRLAKAI ÚTJAINKON KÉSZÜLT SZÍNES FÉNYKÉPEKNÉL NEM SZEREPEL A FORRÁS, A HONLAPUNK. Sem a "szerzők", sem a Kiadó nem kértek engedélyt a szövegek és a fényképek ilyen mértékű átvételére. A Fríg Kiadó vezetőjének 2018. június 28-án udvarias ajánlott levelet küldtem, melyben közöltem a tényeket s kértem javaslatát a helyzet megoldására, a nyilvánosság bevonása nélkül. Azóta sem válaszolt. Záhonyinak is írtam, kértem, hogy küldje el a könyv wörd változatát, hogy beírhassem a szó szerinti átvételekhez a nevemet, kértem, hogy az újabb kinyomtatásoknál kerüljön rá a nevem a borítóra, továbbá kértem a tőlem származó résznek megfelelő anyagi részesedést a könyv árából. Egyik feltétel sem teljesült. Viszont a széles körben terjesztett könyvet azóta is folyamatosan nyomtatják és árulják 3200 forintért, szép pénzt hozva a "szerzőknek" és a Kiadónak.

23. A rovásírásra leselkedő veszélyek

Korszerűsítés: Ez azt jelenti, úgy átalakítják a magyarok régi írását, hogy a végén tényleg türk-arámi-kazár-szogd-glagolitának fog kinézni. A hivatalos tudomány turkológus képviselője nem kifogásolja, sőt írásreformként értékeli. Lásd: Rovott jelen (Magyar Nemzet, 2017. február 18.)

Az erőszakos terjesztés: Gyakorlóit a Rovás Info/Rovás Alapítvány csapata. Szégyenpadra ültetnek papot, főhivatalnokot, önkormányzatot, ha nem vesz a drága, furcsa betűs fém helységnév tábláikból. Akinek van egy kis önérzete, az nem ül le a szégyenpadra, hanem örök életre megutálja a rovásírást és azt hiszi, hogy minden rovásírás terjesztő ilyen.

Politikai kisajátítás. Bár a MIÉP, KDNP, Fidesz és a Jobbik célkitűzéseire, politikájához állunk közel, versenyekre bárki benevezhetett, senkit nem zártunk ki szüleinek politikai véleménye miatt. A rovásírás az egész magyar nemzet tulajdona, nem politikai pártoké. 2011-ben, pécsi versenyünkön mégis kellemetlen meglepetés ért, egy szülő kifogásolta, hogy a Fidesz képviselői is jelen vannak. (Miközben a Fidesz-KDNP támogatta a versenyt.) A Rovás Info-nál, a Jobbik rovásírással foglalkozó honlapjánál be is panaszolta emiatt Szakács Gábort, a verseny szervezőjét.

Politikai kisajátítás rovásírásos helységnévtáblákkal. Ezt a célt Szegedi Csanád, a Jobbik nevű párt alelnöke hirdette meg 2012-ben a Barikád nevű újságban. A végrehajtással a Rovás Info/Rovás Alapítvány csapatát bízta meg. Ő maga Miskolcon avatott, a párt más vezetői is beszálltak egy-két helyszínen. A jobbikos avatások a beszentelő paptól kezdve a műsoron át a Szakács Gábor által 2007-ben kidolgozott módon történtek, kivéve, hogy Gábor székely zászlóval avatott, Szegedi pártja pedig pártzászlóval, pártszólamokkal. Nem csak hogy nem hivatkoztak Szakács Gáborra, hanem ezekkel egy időben elkezdték durván lejáratni a Rovásinfón. A fő ok politikai, mert Gábor a Magyar Demokrata keresztény-konzervatív-kormánypárti (Fidesz) hetilap munkatársa, több, mint két évtizede.

Rovásemlékek számítógépes modellezése: Az írásfejlődés, rovásemlékek számítógépes modellezése pótcselekvés a helyszíni, múzeumi, könyvtári kutatások, fényképek, rajzok helyett. Számítógéppel az eredeti emlékek átalakítása, meghamisítása, az érdeklődők becsapása. Cél a zavarkeltés, elbizonytalanítás.

A dilettánszás trükkje: Nagyon egyszerű, nem is kell hozzá sokat tudni a rovásírásról. A dilettánszók kényelmes, jól fizető munkahelyeken üldögélve várják, amíg valaki ír valamit, amiben az ismeretanyagon kívül lélek és hazaszeretet is van (ezt a kettőt nem bírják elviselni), majd gyorsan ledilettánszózzák. A közbutaság (a közvélemény egy része), ezek után a dilettánszót nagy szakértőnek értékeli. Az érdeklődő polgár pedig nem mer foglalkozni a rovásírással, nehogy őt is ledilettánszózzák.

Az idegen szavak trükkje: A dilettánszó fokozni tudja a közbutaság iránta érzett csodálatát, ha nem lusta és kimásol néhány oldalt Sebestyén Gyula könyveiből, vagy leszed valamit a világhálóról, összekapkod sok összefüggéstelen idegen szót, majd „kontextusba” helyezi ezeket. A közbutaság ilyenkor elájul a tisztelettől, magához térve pedig háromszor körbeküldi hatalmas levelezőlistáján.

Lejáratások: Nagy kárt okoznak ősi írásunk megítélésében azok a rovásírók, akik maguk sem hivatalos papírral rendelkező szakemberek, de téma és tehetség híján, magánszorgalomból vagy politikai megbízatásból megdöbbenő hazugságokkal járatják le a többi rovásírót, sőt tanult módon ugrasztják össze őket. A világhálót teleszemetelik lejárató írásaikkal és változatos nevek alatt szólnak hozzá saját valótlanágaikhoz. Hála Istennek egy kezemen megszámolhatók, ahányan vannak. Ártatlanabb változat a műbíráló, aki a bírálatból következően nagyon okosnak tűnik a közbutaság szemében, bár a bírált anyagot legtöbbször nem olvasta, vagy szövegértelmezési zavarban szenved. Könyveink cikkei, szakirodalma mutatják, hogy amikor Gáborral elkezdtük a kutatást, terjesztést, mennyi emberben hittünk, népszerűsítettük őket, sajnos köztük későbbi lejáratóinkat is.

24. Elismerések:

Az elmúlt évek során a következő megtisztelő elismerésekben részesültünk:

Gábor Áron Díj-Székelyföld, 2009. **Történelmi Vitézi Rend, tiszteletbeli tagság** 2009. **Budapest Főváros XVI. Kerületéért**, 2013. **Kerecsen fészek Díj**: 2013. **Kárpát-medencei Vitézi Rend**, 2014. **Független Újságírók Szövetsége kitüntetés** Szakács Gábornak, 2014. **Pécs városa Elismerő Oklevél** Szakács Gábornak, 2015. **Dr. Urmánczy Nándor Díj**, 2017.

Köszönet ezért és a sok kedves levélért, melyeket szintén a kitüntetéseink közé számítunk. Mindezek erőt adtak a kutatáshoz, ismeretterjesztéshez, könyv íráshoz, a szkíta-hun hagyományok őrzéséhez, továbbadásához.

25. Köszönet az őrzőknek

Tanulni kell, kutatni, de nem a világhálón, hanem a nagy könyvtárakban, múzeumokban és főként az **1920**-ban és **1947**-ben hazánkról igazságtalanul leszakított területeken, mert ott vannak legnagyobb veszélyben rovásemlékeink, magyar nyelvünk. A rovásíró ifjúságnak fontos feladata lenne az ottani nagy könyvtárakban még meglévő anyag kutatása. Bármit, ami rovásírás gyanús, fényképezzük, rajzoljuk, írjuk le, tegyük közzé, őrizzük meg.

Első előadásainkon még csak két-három hallgató jelentkezett, ha megkérdeztük, hogy ki tudná leírni a nevét rovásírással. Napjainkban már sokan ismerik a szkíta-hun elődeinktől örökölt írásműveltséget a Kárpát-medencében. Köszönhető ez a független kutatóknak, oktatóknak, versenyre felkészítő tanároknak, az írásos kövek szerelmeseinek, verseny szervezőknek, terjesztőknek és régi betűinket megtanuló, továbbadó, hagyományőrző ifjúságnak, a magyar írásműveltség átmentőinek.

Köszönöm nekik és mindazoknak, akiknek könyveiből, előadásaiból, tanácsaiból, leveleiből tanulni tudtam, akik támogatták versenyünket, könyveink kiadását, akik meghívtak előadások tartására. A személyeken kívül köszönöm a nagy könyvtáraknak, ahol a régi köteteket jegyzeteltem és a Kárpát-medence rovásírást őrző templomainak, várainak, köveinek, földjének...

(Az eredeti írást, mely 2017-ben jelent meg a Mély titkú rovással c. könyvemben, néhány gondolattal kiegészítettem. F.K., 2019.december)

Fischer Károly Antal könyvéből, 1889.